உள்ளுறை.

அதிகார எண்.	பெயர்.	பக்கம்.
	முகவுரை	
1.	பழந் தமிழ் மக்கள்	1
2.	நாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்	20
3.	அரையர்களின் முற்கால நிலைமை	67
4.	புதுக்கோட்டை அரசரும், குறுநில மன்னரும்	76
5.	நாடு, நாட்டுக்கூட்டம், நாடுகாவல்	92
6.	நன்மக்கள், தற்கால நிலைமை, சீர்திருத்தம்	119
	பட்டப்பெயர்கள்	145




NATIONAL LIBRARY
NO. 3273
DATE 30-10-57
CALCUTTA

முகவுரை

> குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
> மடிதற்றுத் தான்முந் துறும். —திருவள்ளுவர்.

உலகத்தில் எவ்வகையான நற்செயலுக்கும் ஊக்கமும், உணர்ச்சியும் இன்றியமையாதன. மக்கள் அவற்றை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் பலவற்றிலும் அவர்களது முன்னோரைப் பற்றிய அறிவும், நினைவும் சிறந்தவை. ஆக, அந் நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்ற தேச சரித்திரங்கள் பெரிதும் பயன்படுவனவாம். ஒரு சாதி அல்லது வகுப்பினைக்குறித்து எழுதப்படும் சரித்திரம் அவ்வகுப்பினர்க்குள் உணர்ச்சி யுண்டாக்கும் அளவாவது பயனளித்தல் கூடும். அன்றி, தேச சரித்திரத்திற்கு அஃது ஓர் உறுப்பாதலும் அமையும். இக் கருத்தால் பற்பல நாட்டிலும் சாதி சரித்திரம் தோன்றுதலும் இயல்பே. தமிழ் நாட்டிலும் பல வகுப்பினர் தங்கள் சாதி சம்பந்தமாகப் புத்தகங்கள் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழ்நாட்டு மக்களில் தொகையாலும், நிலவுரிமை முதலியவற்றாலும் பெரிதும் கருதப்படவேண்டியோரான கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்பவர்களைப்பற்றி யாதொரு சரித்திரமும் வெளிவந்ததில்லை. சில ஜில்லா மான்யுவல், ஜில்லாக் கெசட்டியர்களிலும், வேறிடங்களிலும் இவர்களைக் குறித்துச் சிறுபான்மையாக

எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், அவை முற்றிலும் உண்மையறிந்தவர்களால் எழுதப்பட்டவையல்ல. அது மாத்திரமன்றி, எழுதினோரிற் சிலர் குறுகிய நோக்கமும், அசூயையும் கொண்டுளோர் எனவும் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

கள்ளர்கள் தொன்றுதொட்டு ஆட்சி நடாத்திவந்த வகுப்பினர் என்பதை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. இற்றைக்கும் இவ்வகுப்பினரில் ஒரே தமிழ் வேந்தராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் அரசாண்டு வருகின்றனர். ஜமீன்தாரும், பெருநிலக்காரரும் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். சென்னை அரசாங்கத்தினரால் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ள ஓர் சட்டத்திலிருந்தே இவ்வுண்மை அறியலாகும். சென்னை இராஜதானியைச் சேர்ந்த ஜமீன் நிலங்களைக் கூடியவரையில் பாதுகாக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சென்னை அரசாங்கத்தினரால் 1902-ம் வருடத்தில் ஓர் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இக்கொள்கையை நிலைநிறுத்துதற்காகப் பின்பு சென்னபட்டினத்து 1903-ம் வருடத்து 4-வது மசோதா சட்டமும் தோன்றிற்று. இச்சட்டத்தின் பெயர் 'பங்கிடக் கூடாத நிலச் சொத்துகளைக் குறித்த சென்னபட்டினம் 1903-ம் வருடத்து மசோதா சட்டம்' (The Madras Impartible Estates Bill, 1903) என்பது. இதன் எல்லைக்குள் (ஷெடியூலுக்குள்) அகப்பட்ட ஜமீன்களில் தஞ்சையில் உள்ளவை: கண்டர்கோட்டை, கல்லாக்கோட்டை, கோனூர், சில்லத்தூர், பாலையவனம், பாபநாடு, சிங்கவனம், மதுக்கூர், நெடுவாசல், சேந்தங்குடி, அத்திவெட்டி என்னும் பதினொன்றுமாம். இவற்றுள் கோனூர், அத்திவெட்டி என்

னும் இரண்டு தவிர மற்றையவெல்லாம் கள்ளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. அவ்விரண்டுங்கூட ஆதியில் கள்ளர் ஜமீன்களைச் சேர்ந்திருந்தனவே. மற்றும் பாளையக்காரர்களைப் போன்றோ சிறிது ஏற்றத்தாழ்வாகவோ செல்வமும், செல்வாக்குமுடையோர் பலர் இவ்வகுப்பில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினைக் குறித்து எழுதினோர் யாரும் இவைகளைச் சிறிதும் ஓர்ந்தவரெனக் காணப்படவில்லை. இக்காரணத்தாலேயே கள்ளர் சரித்திரம் என்னும் இவ்வுரைநூல் எழுதுமாறு நேர்ந்தது. இங்கே கூறியவற்றிலிருந்து சிறிது பணமும் நிலமும் படைப்பதே மனித வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் என மதித்துவிட்டேனென்று யாரும் மறந்தும் நினையாரென எண்ணுகின்றேன். அவை அவ்வுயர் குறிப்பினை யடைதற்குத் தடையாவதன்றித் துணையாவதுமில்லை. கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களும், வாய்மை, தூய்மை, அன்பு, அருள், ஒப்புரவாற்றல் முதலிய குணங்களுமே மக்களை உயர்நெறியிற் செலுத்துவனவாகும். இவை யுடையோரையே மேன்மக்கள் என அறிவுடையோர் கூறுநிற்பர். யான் முன்பு காட்டியதெல்லாம் சரித்திர மெழுதுவோர் சாதாரணமாக மேற்கொள்ளத்தக்கவை இவை என்பது பற்றியேயாம். கள்ளர் இனத்தவராகிய மறவர், அகம்படியர்களும் இதனைத் தம் தம் சரித்திரமாகக்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

இதனைப்படிக்கும் அறிஞர்கள் சில கற்பனைக் கதை போலன்றி உண்மை யாராய்ச்சியுடன் கூடிய சரித்திரமாக எழுதுதற்கு யான் பெரிதும் முயன்றுளேன் என்பதனையும், வேறு எவ்வகுப்பினரையும் எள்ளளவும் தாழ நினைத்திலேன் என்பதனையும் நன்கு அறியக்கூடும். எவ்வகுப்

பினை இழிவுபடுத்தினும் அது தேசத்துரோகமா மென்பதே என் கருத்து. இதிற் காட்டப்பெற்றுள்ள பல செய்திகள் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்தறியவேண்டியவை யென்றும் எண்ணுகின்றேன்.

கள்ளர் வகுப்பினர் சிற்சில இடங்களில் செல்வத்திலும், கல்வியிலும், ஒழுக்கத்திலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் கீழ்நிலை யடைந்தவர்களாய்க் கவலைக்கிடமான நிலையில இருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. அத்தகையோர் சிறிதேனும் நன்மை யடைதற்கு இப்புத்தகம் காரணமா யிருக்குமேல் அப்பொழுதுதான் இஃது எழுதப்பெற்றதன் நோக்கம் நிறைவேறியதாகும்.

இனி, கள்ளருடைய நாட்டின் பெயர்களிலும், பட்டப் பெயர்களிலும் பல வழக்கத்தில் உருச்சிதைந்து உண்மை யறியக் கூடாதனவாக வுள்ளன. ஆராய்ச்சியில் உண்மை வெளியான சிற்சில பெயர்கள் மாத்திரம் செப்பஞ் செய்யப்பெற்றன, ஏனையவை வழங்குகிறபடியும் இதில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. மற்றும் கள்ளருடைய நாட்டு விபரங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் முதலியவற்றில் இன்னம் ஆராய்ந்து காணவேண்டியவை பல இருத்தல் கூடும். என் அறிவு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் பல பிழைகள் நேர்ந்திருத்தலும் கூடும். அவைகளைக் காண்கின்ற அறிவுடையோர்கள் என்மேல் அருள்கூர்ந்து அவற்றைத் தெரிவிப்பரேல் அடுத்த பதிப்பிலே இதனைப் பின்னும் செப்பஞ்செய்து வெளியிட இடனுண்டாகும். கள்ளர் குலத்தாருடைய முறைமைகளையும், மனோபாவங்களையும் நான் நன்கு அறியாமல் ஏதேனும் எழுதியிருப்பினும், அவர்கள்

அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது இந்நூல் வெளிவந்தது குறித்து மகிழ்ச்சியுற்று இதனை ஆதரிப்பார்களென்றே நினைக்கின்றேன்.

இனி, இந்நூல் எழுதுதற்கு இன்றியமையாதனவும் கிடைத்தற்கரியனவுமாகிய புத்தகங்களையெல்லாம் எனக்குத் தந்தும், இடையிடையே இதனை விரைந்தெழுதுமாறு தூண்டியும் கும்பகோணம், வாணாதுறை ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகிய எனது நண்பர் திருவாளர் T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் செய்த பேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று. அவர்கள் உதவியிருந்திலதேல் இப்புத்தகம் இவ்வளவில் நிறைவேறுவது அருமையே. மற்றும் ஒவ்வொரு வகையில் இதற்கு உதவிபுரிந்தோர் திருவாளர்களான பாப்பாநாடு இளைய ஜமீன்றார் P. S. இராமலிங்கசாமி விஜய தேவர், திருச்சி N. ஆலாசியம் ஐயர் பி.ஏ., பி.எல்., அன்பில் S. குமாரசாமி முதலியார் பி.ஏ., சிவகங்கை S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, மிலட்டூர் D. உலகநாதத் தஞ்சைராயர் பி.ஏ., என் இளவல் M. கோவிந்தராஜ நாட்டார் பி.ஏ., இவர்களும் இப்புத்தகத்தில் இடையிடை குறிக்கப்பெற்ற வேறு சிலரும் ஆவர்.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் இதனை அச்சிடுதற்கு வேண்டும் பொருளினை அன்புடன் தந்து உதவினர்.

என் அன்பர்களான திருச்சி, சென்ட் ஜோசப் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. இ. இராம. நடேசம்பிள்ளையவர்களும், தென்னூர் திரு. அ. கணபதிப் பிள்ளையவர்களும் இதனை அச்சிடும்பொழுது எனக்குச் சிறிதும் கவலை

யுண்டாகாமல் வழக்கம்போல் பிழைதிருத்தம் முதலியன செய்து உதவிபுரிந்தார்கள். இங்ஙனம் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்தோர்க்கும், இதனை அழகுபெற அச்சிட்டுத் தந்த டாட்ஸன் அச்சுக்கூடத் தலைவர் திருவாளர் V. P. ஜெகநாத பிள்ளையவர்கட்கும் என்றும் நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையனாகின்றேன்.

ந. மு. வே.

கள்ளர் சரித்திரம்.

முதல் அதிகாரம்

பழந் தமிழ் மக்கள்.

தமிழகத்திலே தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய நாடுகளில் இருந்துவரும் ஓர் பெருங் குழுவினரைக் கள்ளர் என்னும் சொல் குறித்து நிற்கின்றது. இப்பொழுது இக்குழுவினரில் நீதிமன்றங்கள் பலவும் அமைத்துத் தமது நாட்டினை ஆட்சிபுரிந்து வருகின்ற ஓர் மன்னரும், குறுநில மன்னராய பல சமீன்தார்களும், பெரு நிலவுரிமை யாளர்களும் இருக்கின்றனர். இன்னவரின் முன்னோர் பழைய நாளில் எவ்விடத்தில் எந் நிலைமையில் இருந்தனர்; இடைக்காலத்தில் அவரது நிலைமை யாது; இப்பொழுது எப்படி யிருக்கின்றனர்; என்பன போன்றவை இந் நூலில் ஆராய்ந்து காட்டப்படும். அதற்கு முன் இந்திய நாட்டிலும், ஈழம், கடாரம் முதலிய நாடுகளிலும் பண்டை நாளில் வதிந்திருந்த மக்களைக் குறித்துப் பொதுவாக ஒரு சிறிது ஆராய்வது இன்றியமையாதது.

மிகப் பழைய நாளிலே நாகர் என்ற ஓர் வகையினர் இந்திய நாடு முழுதும் பரவியிருந்தனரென்றும், பின்பு இந்தியாவிற்குப் புறம்பே வடக்கிலுள்ள தேயங்களி

லிருந்து திராவிடர் என்பார் இந்தியாவுட் புகுந்து சிறிது சிறிதாக இந்நாடு முழுதும் பரவினரென்றும், அதன்பின் ஆரியர் என்ற கூட்டத்தார் அங்ஙனமே இந்நாட்டிற் புகுந்து பரவலுற்றனரென்றும் சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர். இதுபற்றி எத்தனையோ வகையான கொள்கைகள் உண்டு. 'ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முந்திய தமிழர்' என்னும் நூலினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அறிஞர் வி. கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் இந்தியாவிலிருந்த பழைய மக்களைப்பற்றிப் பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். முன் சொன்ன முத்திறத்தாரையுங் குறித்து அவரும் அங்ஙனமே ஒப்பியிருக்கின்றார். எனினும், திராவிடர்க்கும் ஆரியர்க்கும் நடுவே தமிழர் என்ற வகுப்பினை அவர் புகுத் துரைக்கின்றனர். அன்னவர் கொள்கைப்படி நாகர், திராவிடர், தமிழர், ஆரியர் என்ற நான்கு பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், அவர் எழுதியதி லிருந்தாவது, மற்றையோர் எழுதியதி லிருந்தாவது இப்பொழுது காணப்படும் மக்களில் இன்னவரே நாகர், இன்னவரே திராவிடர் என்று இவ்வாறு திட்டமாக வகுத்துரைக்கக் கூடவில்லை. உரைப்பது அத்துணை யெளியதன்று. எனினும், மறைந்து கிடக்கும் உண்மைகளைக் காண அவாவுதலும், அது குறித்து ஆராய்தலும் இயல்பே யாகலின், பழைய தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையும், புராண, இதிகாசங்களையும், கல்வெட்டு, பட்டயம், பிற்காலத்தோர் எழுதிய சரித்திரங்கள் என்பவைகளையும் பற்றாகக் கொண்டு, இக்காலத்து மக்களியல்புகளிற் பொருந்துவனவற்றை அவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒருவாறு உண்மையெனத் தோன்றுமவைகளை வெளிப்படுத்தலே இவ்வாராய்ச்சியின் நோக்கமாம்.

தொல்லை நாளிலே நாகர் என்ற வகுப்பினர் பல இடங்களில் மேன்மை யுற்றிருந்தனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஒரு காலத்தில் மவுனேயர் எனப்படும் ஆறு கோடி கந்தருவர் பாதலத்திலிருந்த நாகருடைய தலை சிறந்த மணிகளையும், அன்னவ ராட்சியையும் வௌவிக்கொண்டன ரென்றும், நாகர் திருமாலிடத்திற் சென்று முறையிட, அப்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, 'மாந்தாதா என்னும் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனை புருகுச்சன் என்பானிடத்தில் யாம் ஆவேசித்து நுங்கள் பகைவரை அடக்குதும்' என அருளிச்செய்தன ரென்றும், நாகர் அது கேட்டு வணங்கி விடைபெற்றுப் பாதலம்புக்கு, தங்கள் உடன் பிறந்த நருமதை யென்பாளைப் புருகுச்ச மன்னனுக்கு மனைவியாம்படி அனுப்பினரென்றும், அவளும் அவ் வேந்துடன் சேர்ந்து அவனைப் பாதலத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட அம்மன்னவன் மாயோனின் பேரொளியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு, அக்கந்தருவர் யாவரையும் அழித்து விட்டுத் தன் பட்டணம் அடைந்தன னென்றும், புருகுச்சனுக்கு நருமதை வயிற்றில் திரசதஸ்யு என்பான் தோன்றின னென்றும், அத் திரசதஸ்யுவின் வழியிலே சத்திய விரதன், திரிசங்கு, அரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்கள் தோன்றின ரென்றும் விட்டுணு புராணம், நாலாம் அமிசம், மூன்றும் அத்தியாயத்திற் சொல்லியிருக்கிறது.

நாகர்களைப்பற்றிக் கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுமாறு:—

"தொகையிற் பெருக்க மடைந்து நாகரிகம் வாய்ந்த ஒரு சாதியார் இந்தியா, கடாரம் (பர்மா), இலங்கை யென்னும் தேயங்களில் பெரும் பகுதிகளை ஒரொரு

காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றனர். இராமாயணத்து நாட
விட்ட படலம் இவர்கள் பெயரைக் குறிப்பதன்றித் தென்
னாட்டின் நடுவணிருந்த இவர்களது அரச நகரைப் பின்
வருமாறு விரித்துக் கூறுகின்றது. 'போகவதிக் கருகே
நாகர் வாழும் பதி யொன்றுளது. அது பெரிய தெருக்
களையும், மதிற் காப்பினையும் உடையது. தம் நச்சுப் பற்
களால் மிகவும் கொடுமை வாய்ந்துள நாகர் மைந்தரின்
சேனைக் கூட்டம் அதனைக் காவல் புரியா நிற்கும். மணி
யிலங்கு மண்டபத்தில் அரியணை வீற்றிருந்து அவர்களை
யாளும் அரசன் வாசுகி யென்பான். அந் நகரையும்,
நகர்ப் புறத்தையும் நன்கு தேடுமின்"

"கி. மு. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் கங்கை,
யமுனை யாறுகட்கு இடையில் நாகராண்ட நாடுகள் இருந்
தனவாக மகாபாரதம் விளக்குகிறது. திங்கள் மரபிற்றோன்
றிய ஆரிய வரசர்கள் இப்பொழுது தில்லி (Delhi) யிரு
க்கு மிடத்திற்கு அருகில் ஒரு நகரமைக்க ஆங்கிருந்த
நாகரை வென்று அப்புறப்படுத்தியதாக அந்நூல் கூறு
கிற்கும். கதா நாயகனான அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை
சென்ற பொழுது உலூபி என்ற நாக கன்னி யொருத்
தியையும், மணிபுரத்தை யாண்ட நாக வரசனாகிய சித்திர
வாகனன் மகள் சித்திராங்கதையையும் மணந்து கொண்ட
னன். இவன் மகன் தட்சகன் என்ற நாக வரசனாற் கொல்
லப்பட்டனன். கொலையுண்ட பரீட்சித்தின் மகன் சனமே
சயன் நாகருடன் பெரும் போர் விளைத்து அவரை ஆயிரக்
கணக்காக மடிவித்தான். மற்றும், கி. மு. ஆறாவது நூற்
றாண்டில் மகத நாடு நாகரது ஆட்சியிலிருந்ததாகச் சரித்
திர ஆராய்ச்சியால் விளங்குகிறது. இவ் வமிசத்து ஆறாம்
அரசனாகிய அசாத சத்துருவின் காலத்திற்றான் கௌதம

புத்தர் தம் புதுக்கோட்பாடுகளைப் போதித்து, நாகர் பெரும்பாலும் அவற்றையே தழுவும்படி செய்தது.”

“இலங்கைத் தீவின் சரித்திர மெல்லாம் தொடக்கத்தில் நாகரைப் பற்றியே கூறா நிற்கும். கி. மு. ஆறாவது நூற்றாண்டில் இத்தீவின் குடபாலெல்லாம் நாகர் ஆளுகையில் இருந்த தெனவும், அது பற்றியே இதற்கு நாகத்தீவம் என ஓர் பெயர் வழங்கிற்று எனவும் முன்னூல் மேற்கோள்களால் அறியப்படுகிறது. கல்யாணி நகரந்தான் நாகரது தலைநகர். கல்யாணி யரசன் தங்கை மகள் கனவடமாறோமலை யரசனாகிய ஒரு நாகனுக்கு மணஞ் செய்விக்கப் பட்டாள். இம்மலை, கல்யாணிக் கெதிரில் இந்தியக் கரையில் இக்காலத்து இராமேச்சுரத்திற்கு அருகேயுள்ள கர்தமாதனக் குன்றம் போலும். ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன் இயற்றப்பட்டு இப்பொழுது அமராவதி முதலிய இடங்களிற் காணப்படும் சிலைகள் பின்புறத்திற் பை விரிந்த பாம்பின் றலை யுடையனவாய் நாகரைக் குறிப்பனவாகவுள்ளன. அமராவதிப் பாழ்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இச் சிலைகளின் சில பின்னங்கள் சென்னையிற் பொருட் காட்சி மன்றத்திற் காணலாம். இச் சிலைகளில் அரசர்க்கு மூன்று படமும், அவர் மகளிர்க்கு மூன்று படமும், மற்றை நாகர்க்கு ஒற்றைப் படமும் காணப்படும். தொழிற்றிறம் பொருந்த இச் சிலைகளை யியற்றிய புனைவர்கள், இந் நாகரை அரவின் றன்மை வாய்ந்த மக்களுருவும் பாம்புருவும் கலந்த மெய்யின ரென்றே நினைத்தனர் போலும். பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ப் புலவராயினாரும் இவ் வெண்ணமே கொண்டிருந்தனர். என்னை? தம்காலத்து நாகரை மக்கட் பிறப்பினராய்க் கூறி, தமக்கு முற்பட்ட காலத்

தவரைப் பாரின் கிழ்ப் பாதலத்துறைவோராய்க் கூறி
யிருக்கின்றனர். சோழர் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம்
பட்டினத்தின் தொன்மையையும், செல்வப் பெருக்கை
யும் குறித்தற்கு, இளங் கோவடிகள், "நாக நீணகரொடு
நாக நாடதனொடு, போகநீள் புகழ் மன்னும் புகார் நகர்"
என்று கூறுவர். ஆகலின், ஆயிரத்தெண்ணூறாண்டுகளின்
முன்பிருந்த தமிழரது நினைப்பில் நாகரினும் தொன்
மையான நாடாண்டோர் உண்டென்ற கொள்கையிருந்த
தாகக் கொள்ளுதற் கில்லை" என்பன.

இவை யெல்லாம் சரித்திர வுண்மை நிறைந்த கூற்றுக்
கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேற் காட்டியவற்றிலிருந்து,
நாக ரென்பார் இந்திய நாட்டிலும், இந்தியாவின் தெற்
கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள தீவுகளிலும் மிகப் பழைய
நாளில் வாழ்ந்து வந்த மக்க ளென்பதும், சூரிய சந்திர
குலத்துப் பேரரசராயினாரும் இவ்வகுப்பினருடன் கல்
யாணத்தாற் கலந்திருக்கின்றன ரென்பதும், இன்னவர்
நாகரிகத்தில் மிக மேன்மை யுற்றிருந்தவ ரென்பதும்
நன்கு வெளியாதல் காண்க. இங்ஙனம் பல்வேறிடங்
களில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நாகர் என்னும் ஒரே பெய
ரால் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அவரெல்லாம் நாகரிகம்
மிக்குடையார் என அறியப்படினும், அவர்களுக்குள் எவ்
வகைப் பிரிவும் இல்லை யென்றாவது. அன்னவர் ஒழுக்கங்
களில் ஏற்றத் தாழ்வில்லை யென்றாவது கூறுதலமையாது.
காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த சாதுவன் என்னும் வணி
கன் கப்பலேறிப் பொருள் தேடச் செல்லுங்கால் இடை
யே கப்பலுடையா நிற்க, ஒருவாறு உயிர் பிழைத்து,
அருகிலுள்ள நாகர் மலையை அடைந்து, அங்குள்ள
நக்கசாரணர் என்னும் நாகர்களுக்கு நல்லறிவு கூறி அவர்

களைத் தீ நெறியினின்றும் நீங்குவித்து மீண்டனன்; என, **மணிமேகலை** கூறுவதாலும் இஃதறியலாகும். எனினும், புத்தமதத்தின் மேன்மையை உணர்த்துதற்குப் பிறரைச் சிறிது தாழ்த்துக் கூறியிருப்பதாக இவ்விடத்துக் கருதுதலும் இழுக்கன்று.

நாகநாடு, நாகபுரம், நாகர்மலை என்ற இடங்கள் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாக நாடானது, "கீழ்நில மருங்கின் நாக நாடு" என்றும், "நாக நன்னாட்டு நானூறி யோசனை" என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலின் அஃது இந்தியாவின் கிழக்கேயுள்ள ஓர் பெரிய நிலப்பரப்பு என்பது பெறப்படும். ஒருக்கால் அது நாகபட்டினத்தைத் தொடர்ந்து கிழக்கேயிருந்து கடல் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் இருக்கலாம். சோழ னொருவனை மணம் புணர்ந்த பீலிவளையின் றந்தையாகிய வளைவணன் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட நாக நாடு என்பது முற்கூறிய நாக நாடோ, பிறிதொன்றோ தெரியவில்லை. நாகபுரம் என்பது தெற்கிலுள்ள தீவாகிய சாவக (ஜாவா) நாட்டின் தலைநகர்; இந்திரன் குலத்தில் வந்தோரான பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன் என்னும் வேந்தர்களுக்கு இருப்பிடமானது.

இனி, இதுகாறும் காட்டிப் போந்தவற்றுள் ஒன்றேனும் வடவேங்கடம் தென்குமரியிடைப்பட்ட தமிழகத்துள் வாழ்ந்தோரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதற்கு இடனின்று. தமிழக மக்களைத் தெரிந்து கோடற்குப் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்த கருவியாவன. அவற்றுடன் சேர்ந்தே பிறவும் கருவியாத லமையும். ஆகலின் அவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு தமிழரென்பார் யாவரென்று பார்ப்போம்.

திராவிடம் என்ற சொல்லானது தமிழ் எனத்திரிந்த தென்று ஒரு சாராரும், தமிழ் என்னும் சொல்லை திராவிட மாயிற்று என மற்றொரு சாராரும், திராவிடம் என்பது நாட்டின் பெயர், தமிழ் என்பது மொழியின் பெயர் எனப் பிறிதொரு சாராரும் இங்ஙனம் பலபடக் கூறுவர். கனகசபைப் பிள்ளையவர்களோ இருசொல்லையும் இயைபில்லாத வேறு வேறு எனக்கொண்டு, திராவிடர் வேறு, தமிழர் வேறு என்பர். அவர், திராவிடர் முன்னும், தமிழர் பின்னுமாக இந்நாட்டிற் குடியேறினர் என்பதன்றி, திராவிடராவார் இவர், தமிழராவார் இவர் என விளங்க வுரைத்திலர். கங்கைக் கரையிலுள்ள தமிலித்தி என்ற இடத்திலிருந்து போந்தவர் தமிழர் என்கின்றனர். தமிழர் வடக்கினின்றும் போந்தவரென்பது நிறுவப்படும் பொழுது அவர் கூற்று உண்மையாகலாம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உறைவிடம் தமிழகம் ஆய தென்னாடே யென்பதும், அவர்கள் ஒரோருகால் வடக்கிலும் சென்று ஆண்மை காட்டியிருக்கின்றனரென்பதுமே நாம் காணலாகின்ற உண்மைகள். தமிழ் என்னுஞ்சொல் தொன்றுதொட்டு மொழியின் பெயராகவும், நாட்டின் பெயராகவும் வழங்கிவருகின்றது. திராவிடம் என்னுஞ்சொல் பழைய தமிழ் வழக்கிற் காணப்படுவதன்று. திராவிடம் என்பதன் றிரிபு தமிழ் என்பது சிறிதும் பொருத்தமில் கூற்றும். நிற்க:—

இப்பொழுது இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலுள்ள இந்துமாகடலானது ஓர் காலத்து ஒரு பெரிய நாடாக விருந்ததென்றும், அந்நாட்டிற்றான் முதன் முதல் மக்கள் தோன்றிப் பின்பல நாடுகட்கும் சென்றனரென்றும் செருமனி தேயத்து ஆசிரியராகிய எக்கல் என்பவர் தமது ஆராய்ச்சி

யாற் கண்டு கூறுகின்றனர். அங்ஙனம் இருந்து அழிவுற்ற நாட்டினைக் குமரி கண்டம் என்றும், இலெமூரியா என்றும் பிற்காலத்தார் வழங்குவாராயினர். குமரி கண்டம் என்பது வடக்கில் விந்தியமும், தெற்கில் தென் கடலும், கிழக்கில் சாவகத்தீவும், மேற்கில் மடகாசிகர் தீவும் எல்லையாக வுடையது என்பர். இஃது அழிவுற்றதை மேற்புல ஆசிரியர் பலர் வலியுறுத்துரைக்கின்றனர். கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், இறையனாரகப்பொருளுரை முதலிய பழைய தமிழ் நூல், உரைகளாலும் இவ்வுண்மை புலனாகின்றது. தென்புவியில் முதன் முதற் றோன்றியோரே தமிழரென்பதும், அன்னவர் பின் பல நாடுகட்கும் முறையே குடியேறினரென்பதும் கருதக் கிடக்கின்ற வுண்மைகளாம். திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்களது சீரிய ஆராய்ச்சியின் முடிபும் இஃதே. முதன் மக்களின் றோற்றத்திற்கு நெடுங்காலம் பின்னரே தமிழகம் அல்லது தமிழ் நாடு என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

'சதுமறையாரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ யனாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே'

என்று அறிஞர் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் கூறியிருப்பதிலிருந்து தமிழ் இந்தியா முழுவதும் வழங்கியதென்பது அவர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு என அறியலாகும். பின் ஒரு காலத்தில் தமிழக மென்பது தென்னிந்தியா முழுதுமாகி யிருந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும் இவையெல்லாம் காலங்கடந்த செய்திகளாதலின் இவற்றை விடுத்து, வடவேங்கடம் தென்குமரி யிடைப்பட்ட தமிழகத்து மக்களைக் குறித்து ஈண்டு ஆராய்வாம்.

பூமியானது மலையும், காடும், பள்ளத்தாக்கும், கடற்கரையுமாகப் பகுக்கப்படுதலின் நானிலம் என்று வழங்

கப்படுவதாயிற்று. மலையும் காடும் சார்ந்த விடம் காலவேற்றுமையால் திரிந்து சுரமாதலும் உண்டு ஆகையால் நிலம் ஐந்து எனவும்படும். இவற்றை முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறு நிற்கும். இவற்றிலுள்ள மக்கள் அங்கங்கே பிரிந்து வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அவ்வந் நிலங்களின் இயற்கைப் பண்புகளுக் கேற்ப அவர்களுடைய குணம், தொழில், பெயர் முதலியனவும் வேறுபடுமாகலின் மக்கள் ஐந்து வகுப்பினராயினர். இவையே இயற்கையின் உளவாய வேற்றுமையாகலின் தமிழ் நூல்கள் இப்பாகுபாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழா நிற்கும். தமிழின் தொன்மைக்கு இஃதோர் சான்றாதல் அறிக.

இவர்களுள், குறிஞ்சி நிலமக்கள் குன்றவர், வேட்டுவர் முதலிய பெயர் பெறுவர். முல்லை நிலமக்கட்கு ஆயர், இடையர் முதலிய பெயர்கள் வழங்கும். பாலை நிலத்தார் எயினர், மறவர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்பெறுவர். மருத நிலத்தினர்க்குக் களமர், உழவர் முதலியன பெயர்களாம். நெய்தனில மக்கட்கு நுளையர், பரதவர் முதலிய பெயர்கள் உள்ளன மிகப்பழைய நாளில் தமிழகத்தில் இருந்த மக்கள் இவர்களே. இவர்களுள் குறிஞ்சி நில மக்கள் வலியும், வீரமும் இயல்பிலே மிக்குடையராகலின் ஏனையரை அடக்கி யாளும் பெற்றியும் உடையராயினர். இன்னவரே "கற்றோன்றி மண்டோன்றாக்காலத்தே வாளோடு—முற்றோன்றி மூத்தகுடி" என்று கூறப்படுதலுங் காண்க. எனினும் நாகரிகமானது மருதநிலத்தே தான் முற்பட வளர்ச்சி யடைந்திருத்தல் வேண்டும். ஐந்திணை மக்கள் அறிவும், நாகரிகமும் உடையரான காலத்தே அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், பாணர், துடியர் முதலிய

ஏனைக்குடி மக்களும் அவர்களுள்ளே தோன்றுவாராயி னர். தமிழருள்ளே பதினெண்குடி யுண்டென்பது உலக வழக்கால் அறியலாவது. இவ்வாற்றால் தமிழகத்தே யிருந்த இவரெல்லாம் தமிழரெனப்பட, தமிழகத்தைச் சூழவிருந்த பல திறத்தாரும் நாகரென வழங்கப்படுவா ராயினர் என்க. தமிழரும். நாகரென்பாரும் இடத்தால் வேறுபட்டவரே யன்றி, பிறவாற்றானெல்லாம் முற்றிலும் வேறுபட்டவரல்லர். தமிழரது மொழியும், நாகரது மொழியும் இடம்பற்றிச் சிறிது வேற்றுமை யடைந்திருந்த தமிழே யன்றிப் பிறிதன்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி லிருந்து நாகர்மலையை யடைந்த சாதுவன் என்னும் வாணி கன் அங்கிருந்த நாகர்களோடு அவரது மொழியிற் பேசி னான் என மணிமேகலை கூறுவதும் இக்கருத்திற்குச் சார் பாதல் காண்க. தெலுங்கு, கன்னடம் என்னும் மொழி கள் தமிழினின்று உண்டாயவை என்னுங் கொள்கை அங்கெல்லாம் முதலில் வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பத னைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். தமிழானது இங்ஙனம் வெவ் வேறு மொழியைப் பிறப்பித்து விட்டுத் தான் ஓர் எல்லை யுட் பொருந்தி நிற்க, பின்பு அதன் கண்ணும் வேற்றுமை யுண்டாகிச் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் பாகு பாடுளதாயிற்று. நெடுங்காலஞ் சென்றபின் ஒரு புறத் திருந்த கொடுந்தமிழ் வேறு மொழியாக மாறி மலையா ளம் எனப்பட்டது.

ஐந்திணை மக்களுள்ளே சிலரைத் திராவிடரென்றும், சிலரை நாகரென்றும் ஒரு சாரார் கூறுவது எத்துணையும் பொருந்துவதன்று. நாகரில் மறவர், எயினர், ஒளியர், ஓவியர், அருவாளர், ப[illegible] என்ற பல கிளைகளுண்டு; இக் கிளைகளுள் மிக்க வன்மையும், போர்த்திறனு முடைய

ராய்த் தமிழர்களிடத்திற் றீராப் பகை கொண்டிருந்தவர் மறவரே" என இவ்வாறு கனகசபைப் பிள்ளை யவர்கள் கூறுவதன் காரணம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. ஒளியர், அருவாளர், ஓவியர் என்போர் சில குறுநில மன்னரெனப் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றால் அறியலாவது. அவர்களை நாகரென்று கூறிற் கூறுக. ஒருவாற்றால் அவரும் தமிழரே. மறவர், எயினர், பரதவர் என்போரை நாகரென்று கூறுவதும், மறவர் தமிழருடன் பகைமை கொண்டிருந்தன ரென்பதும் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இவ்வாற்றால் தமிழர், நாகர் என்ற இருபாலோரும் தமிழகத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பழங்காலந் தொட்டிருந்து வந்த தொன்முது மக்கள் என்பது கடைப்பிடிக்க. எனவே, இடைக்காலத்தே இந்நாட்டிற் குடியேறியவர் ஆரிய ரென்பதும் ஈண்டே அறியற்பாலது. ஆரியரின் வருகையைப் பற்றியும் சிறிது கூறுதும்.

ஆரியராவார் ஆதிகாலத்தில் நடுஆசியாவில் வசித்தவ ரென்பதும், அவர்கள் அங்கிருந்து இந்தியா, பருசியா, ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்குப் பிரிந்து போயினரென்பதும் சரித்திரக்காரர் கொள்கை. ஆரியர் முதலில் வட பெருங்கடற் கரையில் அதாவது வட துருவப் பக்கத்தில் வசித்தவரென உலகமானிய பாலகங்காதரதிலகரால் முடிவு செய்யப் பெற்றுளது. இவ்விரு கொள்கையும் ஒன்றாக அடக்கிக் கொள்ளினும், ஆரியரது தோற்றம் பற்றி முற்றிலும் வேறுபட்ட இரு கொள்கைகள் முன்னிற்கின்றன. இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலிருந்து ஒருகாலத்தில் அழிவெய்திய குமரி கண்டத்தில் மக்கள் முதற்கட்டோன்றின ரென்பது ஒன்று, இக் கொள்கையின்படி தெற்கே தோன்றி முதன் முதலில் வடக்கே சென்றவிட்

டவர் ஆரிய ரென்னல்வேண்டும். மத்திய ஆசியாவிலோ வடதுருவப் பக்கத்திலோ முதலிற் றோன்றின ரென்பது மற்றொன்று. இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று உண்மையோ? அன்றி இரண்டும் உண்மையோ? எவ்வாறாயினும் ஆரியர் வடக்கிலிருந்து இந்தியாவிற் குடியேறியவரென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஆரியர் பண்டு தொட்டு இந்தியாவில் இருந்தோரே யன்றிப் பிற நாட்டிலிருந்து குடியேறியவரல்லர் என வாதிப்பாரும் உண்டு. எனினும் அவர் தென்னிந்தியாவில் இடைக்காலத்திற் குடியேறியவ ரென்பதை அன்றென மறுப்பார் யாரும் இலர். முதலில் அவர்களிடத்தும் சாதிப் பிரிவு இருந்ததில்லை. பின் ஒரு காலத்தில் பிரம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்ற வருணப் பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஏற்படுத்தினோரின் நோக்கம் இன்னதெனத் துணிந்துரைக்கலாகாது. தொழில்கள் முட்டின்றி நடைபெறவேண்டுமென்பது கருத்தாகவும் இருக்கலாம். இப்பிரிவு ஏற்பட்ட பின்னும் ஒரு வருணத்தான் மற்றொரு வருணத்திற் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளுதலும் இயல்பாகவே இருந்தது. சூத்திரன் பிராமணனாவதும், பிராமணன் சூத்திரனாவதும் அப்பொழுது இயற்கையே. நெடுங்காலத்தின் பின்பே ஏற்றத் தாழ்வான சட்ட திட்டங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆரியர் இங்ஙனம் வடக்கிலிருக்கும்பொழுது தமிழகமானது நாகரிகத்தில் ஆரிய நாட்டினும் விஞ்சியே யிருந்தது. ஆரியர் தமிழருடன் மாறுபாட் டுணர்ச்சி கொண்டு எழுதிய நூல்களிலும் தமிழர் நாகரிகம் மிகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே தமிழர் மிக்க நாகரிக மடைந்திருந்தன ரென்பதை, ஆரியத்தினுதவியின்றியே பெருக்கமாய்க் கிடக்கும் தமிழ்ச் சொற்

களாலே நினைத்தவற்றைத் தெளியக் கூறும்படி யிருப்பதே விளக்கும். உண்மையில் நிலைபெற்ற பழைய தமிழ் நூல்களில் இசை, இலக்கணம், சோதிடம், தத்துவம் முதலிய பயிற்சிகளுக்கு வேண்டிய சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஆகையால் பிராமணரோ அல்லது மற்றை ஆரியர்களோ வருதற்கு முன்னரே இக்கல்விகள் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்" என்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையாகும். தமிழகத்தின் நாகரிகமும், செல்வப் பெருக்கு மன்றோ ஆரியமக்கள் அதன்கட் குடிப்புகும்படியான பேரவாவை யெழுப்பிவிட்டன. ஆரியர் எப்பொழுது தமிழகத்திற் குடிப்புகுந்தனரென இப்பொழுது அறுதியிட் டுரைக்கக் கூடவில்லை. எனினும் நெடுங்காலத்தின் முன்பே புகுந்து விட்டனரென்பதற்குத் தமிழ் நூல்களே சான்று பகரும். முதலில் பிராமணர் அல்லது நோன்பிகளே வந்துகொண்டிருந்தனர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள தெய்வத் தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும் நோக்கி அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டிருப்பதே அன்னாரது தொழில். இப்பொழுதும் செம்பு, தடி, மூட்டை முதலியன கைக்கொண்டு இராமேச்சுரம் முதலிய வற்றிற்குச் சென்று வருகிற வட நாட்டுப் பிராமணரை நாம் பார்க்கின்றோம். பண்டும் இப்படித்தான் சென்று கொண்டிருந்தாராவர். பின்பு அவர்கள் தமிழ் வேந்தரை யடுத்துப் பல வழியாலும் அவர்களைத் தம் வயமாக்கித், தம் இனத்தவரை ஒவ்வொரு கூட்டமாகக் குடியேறும்படி செய்து கொண்டனர். தமிழரோ பரதேசத்தினரை விருந்தேற்றுபசரிக்கும் பெருமாண்பு இயற்கையில் வாய்ந்தவர். அதனோடு, சிறிது அறிவு முதலியன வாய்ந்தாரைக் கண்டால் அவர் எப்படி யொழுகுவரென்பது கூறவேண்டுவ தின்று.

இவ்வாறு ஆரிய மக்கள் தமிழ் வேந்தருடன் கலந்து நட்புச்செய்து கொண்டு, அவருதவியால் தமிழ் நாட்டிலும் நால்வருணப்பாகு பாட்டினை யேற்படுத்தினர். ஒரு நாட்டினர் வேறு நாட்டிற்சென்று செல்வாக்குப் பெற்ற பொழுதில் தமது கொள்கையை அங்கும் நிலை நாட்ட முயல்வது இயற்கைதானே. தமிழகத்தில் அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், உழவரும் முன்பே இயல்பாக இருந்தன ரெனினும், அன்னார் வேறு வேறு வகுப்பின ரென்றாவது, அவர்க்கு இன்னின்ன தொழில்களே உரிய வென்றாவது வரையறை இருக்கவில்லை. ஆரியமக்களோ வரையறை யேற்படுத்தினர். எனினும் ஆரிய நால் வருணத்திற்கும், தமிழ் நாற்குலத்திற்கும் வேற்றுமை பெரிதாகும். ஆரியரில் நாலாம் வருணத்தவர் சூத்திரர் ஆவர். மேல் மூன்று வருணத்தாரும் ஏவியன செய்தலே அவரது தொழில். தமிழரில் நாலாம் குலத்தவர் வேளாளர் ஆவர். அவரது தொழில் உழவு அல்லது வேளாண்மை ஆகும்.

'வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல
தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி'

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தமிழரில் உழவராயுள்ளோர் பெரிதும் மதிப்பிற்குரிய ரென்பது துணிபு. ஆரியப் பிராமணரும் தமிழரசரும் சேர்ந்து இங்ஙனம் வரையறை ஏற்படுத்தினராயினும் தமிழரிற் பெரும் பகுதியினர் இதற்குக்கட்டுப்படவில்லை. இற்றைக்கும் கட்டுப்படாமலிருக்கின்றனர். தமிழர் யாவரும் அவ்வரையறையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பின், தொல்காப்பியர் ஆயர் வேட்டுவர்' என்று சூத்திரம் செய்திருத்தல் அமையாது. பழந்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் ஐந்திணை மக்களைத் திணைப் பெயராற் கூறுதல் பொருந்தாது.

தொன்றுதொட்டு இற்றை நாள்வரை நான்கி லடங்காத வேறு வேறு பெயர்களால் அவர்கள் கூறப்பட்டு வருதலே நாற்குல வரையறைக்கு அன்னவர் கட்டுப்படவில்லை யென்பதை நன்கு விளக்கும். இது குறித்துக் கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவதும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. அவர் சொல்வது :—

“கிறித்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளில் தொல்காப்பியர் என்பவர் தமிழில் இலக்கணஞ் செய்து, தம் பெயரையே அந்நூலுக்கிட்டுத் தொல்காப்பியம் என வழங்கினர். அவர், அறிவர் அல்லது தமிழ முனிவரைப்பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்திருக்கின்றனர். ஆனால், மரபியலில், அறிவரைப்பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லாது விடுத்துப், பூணூல் தரித்த பார்ப்பனரை முதல் வகுப்பினராகக் குறிக்கின்றார். அரசரை இரண்டாவது வகுப்பினராகவும், வணிகரை மூன்றாவது வகுப்பினராகவும் கூறுகின்றார். பின்பு, வேளாளரை நான்காவது வகுப்பினராகக் கொண்டு அவர்க்கு உழுதலைத்தவிர வேறு தொழிலில்லை யென்று சொல்லுகிறார். தமிழரை வருணபேதத்தில் தமக்குக் கீழாக்கப் பிராமணர் செய்த முதல் முயற்சி இதுதான். தமிழகத்தில் சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரப் பாகுபாடு இல்லாதபொழுது தமிழரின் மேம்பட அன்னார்க்குக் கூடவில்லை. தொல்காப்பியர் ஆயரையும், வேட்டுவரையும் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஆனால் வருணப் பாகுபாட்டிற்கு ஒத்து வாராமையால் அவர்களையும், மறவர், வலையர் என்போரையும் அவர் மரபியலில் குறிக்கக் கூடவில்லை” என்பது.

பின்பு தமிழ் வேந்தர்கள் வேள்வி யியற்றுமாறு கற்பிக்கப்பட்டு, எண்ணிறந்த வேள்விகளை யியற்றினர். அவ்

வேள்விகளி னெல்லாம் பிராமணர் ஆசிரியரா யிருந்து வந்தமையின் அவரது பெருமை பெரிதும் மிகுவதாயிற்று. ஆரியரும் தமிழரும் மதக்கோட்பாட்டில் ஒருவாற்றால் ஒன்றுபட்டனர். இந்திய நாடு முழுதுமுள்ள ஆரியரும் தமிழருமாகிய அனைவர்க்கும் ஒரே வேதம் மத நூலாயிற்று. தமிழ் நாட்டிலுள்ளாரில் பிராமணரை ஆரியரென்றும், ஏனையரைத் திராவிடரென்றும் பிரித்தலும் பொருந்தாது. ஆரிய நாட்டிலிருந்து பிராமணர் மட்டும் தமிழகத்திற் குடியேறின ரென்பது பொருந்தாமையின் தமிழருள்ளும் ஆரியர் கலந்திருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. பிராமணரும் தமிழருடன் வதுவையாற் கலந்துவிட்டனர். ஆகலின் அவரை வேறு பிரிப்ப தென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் (எம்.ஏ., எல்.டி.) அவர்கள் பின் வருமாறு கூறுவர்: "இப்போழ்து இந்தியாவில் இருக்கும் 'ஆரியர்' 'தமிழர்' என்பாரைப் பற்றிப் பார்க்குங்கால் அவர்கள் 'ஆரியத் தமிழர்' 'தமிழ ஆரியர்' என்னும்படி ஒன்றுபட்டுக் கலந்துகொண்டமையால் தனி ஆரியராயினும் தனித் தமிழராயினும் காண்பரிது. வடபாலிருந்து முன் வந்த ஆரியர் என்னும் ஆற்று வெள்ளம் இந்தியாவென்னும் தனித் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழரென்னும் பெருங்கடலுட்புக்க பின்னர் ஆரியர் தமிழரேயாயினர் என்று கூறுதலே சால்புடைத்து." பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஓரிடத்திலிருந்து, பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றுதலுற்று ஒரு கடவுளை வழிபட்டு நண்பராய் வாழ்ந்து வருவோர்க்குள் காலதேச இயல்புக்கேற்பச் சில காரணங்களால் பிரிவு உண்டாயினும், அதனை நீடிக்க

விடாது பிரிவின் காரணங்களை யறிந்து விலக்கி, ஒற்று மையாய் வாழ்தலே கடனாம். பழைய தமிழ்ச்சங்க நாளிலே பிராமணருள்ளிட்ட அனைவரும் தமிழைத் தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொண்டு மதித்துப் போற்றி வந்திருக்கின்றன ரென்பதும், மற்றும் சிறிது பிற்காலத்திருந்த திருஞான சம்பந்தர் முதலிய பெரியாரெல்லாம் தம்மைத் தமிழரென்றே பெருமையுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றன ரென்பதும் அறியற்பாலவாம். சமய குரவர் முதலாயினார் பெருமையினையும், அவர்கள் செய்துவைத்துள்ள உதவிகளையும் தமிழ் மக்கள் சிறிதும் மறப்பாரல்லர். அக்கெல்லாம் வகுப்பு வேற்றுமையினை யேற்றுவோர் அறிவிலிகளேயாவர். உண்மைத் தமிழராயினாரும், உண்மை அறிவுடையாரும் அவர்களை என்றென்றும் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றுவர் என்க.

இனி, இப்பொழுது வழங்குவது போல ஐயர், ஐயங்கார், நாயடு, செட்டி, பிள்ளை, முதலியார் என்னும் பட்டப் பெயர்களாவது, கள்ளர் வகுப்பினர் முதலானோர்பால் காணப்படும் அளவற்ற பட்டப்பெயர்களாவது சங்க நாளில் வழங்கவில்லை. அவையெல்லாம் இடைக் காலத்துத் தோன்றியவையே. ஐயர் என்பது முனிவர் அல்லது பெரியாருக்கே சிறப்பாய் வழங்கியது. கண்ணப்பர், நந்தனார் முதலிய வேறு குலத்துப் பெரியார்களையும் சிறப்புப் பற்றி ஐயர் என ஆன்றோர் வழங்கி யிருக்கின்றனர். சிறப்புப் பெயர் வருங்காலும்,

'சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற் பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்'

என்ற விதிப்படி, அமர முனிவன் அகத்தியன், தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன், சேரமான் சேரலாதன் என்றாற்

போல இயற் பெயர்க்கு முன் வருதலே மரபு. பிற் காலத் திற்றான் பெயர்கள் இம்முறை மாறி வரலாயின. சிறப்புப் பெயரும் முன்பு யாவர்க்கும் வழங்குவனவல்ல. எனவே பண்டை மக்கள் தம்மை வேறுபடுத்திக் காட்டப் பெரிதும் விரும்ப வில்லை யென்பது போதரும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

நாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்.

இனி, கள்ளர் குலத்தவர் முற்கூறிப் போந்த மக்களுள் எவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்றும், இன்னவர் நிலைமை எத்தன்மைய தென்றும் பார்ப்போம். சங்ககாளிலே திருவேங்கடத்தை யாண்ட புல்லி என்னும் அரசன் **கள்வர் கோமான்** என்று கூறப்படுகின்றான். அவன் வீரத்திலும், வள்ளன்மையிலும் மிக மேம்பட்டவ னென்று தெரிகிறது. பொய்யடிமையில்லாத புலவராகிய சங்கத்துச் சான்றோருள், **கபில பரண** நக்கீரரோ டொப்பப் பெருமை வாய்ந்த **கல்லாடனாரும்**, மாமூலனாரும் பல பாட்டுக்களால் அவனைப் பாடியிருப்ப தொன்றே அவனது பெருமையை நன்கு புலப்படுத்தா நிற்கும்.

அகநானூற்றில்,

> 'கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
> மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
> விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்' (௬௧)
> 'புடையலங் கழற்கால் புல்லி குன்றத்து' (௨௯)
> 'புல்லி நன்னாட் டும்பர்' (௩௧௧)
> 'பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி' (௩௯௧)
> 'நெடுமொழிப் புல்லி' (௩௧௫)

என மாமூலனாரும்,

> 'புல்லி-வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடம்' (௮௫)
> 'மாஅல்யானை மறப்போர்ப் புல்லி
> காம்புடை நெடுவரை வேங்கடம்' (௨௦௧)

எனக்கல்லாடனாரும் பாடியிருக்கின்றனர்.

நற்றிணையில்,

'கமோன் புல்லிய காடிறந்தோரே' (கச)

என்றார் மாமூலனார். அதனுரை,

'கடிய குதிரையையுடைய கள்வர் கோமான் புல்லி யென்பவனுடைய வேங்கட மலையிலுள்ள காட்டின் கண்ணே சென்ற நமது காதலர்.'—என்பது.

புறநானூற்றிலே, கல்லாடனார், அம்பர்கிழான் அருவந்தை யை வாழ்த்து மிடத்தும்,

'காவிரி கணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி யம்பர் கிழவோன்
நல்லருவந்தை வாழியர் புல்லிய
வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
வோங்கல் வானத் துறையினும் பலவே' (௩அரு)

எனப் புல்லியது வேங்கடத்தைச் சிறப்பித்தலினாலே அவர் தம் உள்ளத்தை அத்தோன்றலுக்கே ஒப்பித்துவிட்டன ரென விளங்குகிறது.

அகநானூற்றிலே,

'கள்வர் பெருமகன்—தென்னன்' (௩சஉ)

என, மதுரைக்கணக்காயனார் ஒரு பாண்டியனைக் குறித் துள்ளார்.

இவ்வாற்றால், சங்கநாளிலே அதாவது ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பு 'கள்வர்' என்றபெயர் வழக்கு இருந்ததென்பதும், கள்வர் குலத்த வர் அரசரா யிருந்தன ரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அகநானூற்றில்,

வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டைய
ரினமழை தவழு மேற்றரு நெடுங்கோட்
டோங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத் தும்பர்'

என்று வேங்கட மலையானது தொண்டையருடையதாகக் கூறப்படுதலின், தொண்டையர், கள்வர் என்ற பெயர்கள் ஒரு வகுப்பினர்க்கு உரியன என்பதும், பண்டை நாளிலே வேங்கடமும், அதைச்சார்ந்த நாடும் அன்னவரது ஆட்சியிலிருந்த தென்பதும் போதரும். இப்பொழுதும் தொண்டைமான் என்ற பெயர் கள்ளர்க்கே வழங்குவதும், தொண்டைமான் என்னும் பட்டமுடைய மாட்சிமிக்க புதுக்கோட்டை அரசர் கள்ளர் வகுப்பினரா யிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலன. வேங்கடமலையிலிருந்த ஆதனுங்கன் என்ற வள்ளலும் இவ் வகுப்பினனேயாவன். இவனைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் புலவர் பாடிய பாட்டுக்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. அவர் பாடிய,

> 'எந்தை வாழி யாதனுங்க
> என்னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண்குவரே
> நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங்காலை
> யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
> என்னியான் மறப்பின் மறக்குவென்' (கஎரு)

என்னும் அருமைப்பாட்டை நோக்குங்கால் யாவர்நெஞ்சுதான் உருகாதிருக்கும்? சங்கநாளில் விளங்கிய அரசருள்ளும், வள்ளியோருள்ளும் பலர் இவ் வகுப்பினராதல் வேண்டும் எனினும், இவர்கட்குச் சிறப்பானுரிய பெயரானும் இடத்தானும் வெளிப்படத் தோன்றினோரை யே இங்கே குறிப்பிடலாயிற்று. புல்லியைப்பற்றி எடுத்துக் காட்டிய ஒன்பது மேற்கோள்களில் ஒன்றிலேதான் 'கள்வர் கோமான்' என்ற பெயர் வந்துளது. அஃதும் இல்லையேல் அவனை இவ்வகுப்பினன் என அறிந்துகொள்வது எங்ஙனம்? இவ்வாற்றால் அறிந்துகொள்ளலாகாத பலர் இருந்திலர் என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

இனி, இவர்களில் 'முத்தரையர்' என்னும் பெயரு டையராய் வள்ளன்மை மிக்க ஓர் குழுவினர் பழைய நாளில் இருந்திருக்கின்றனர். நாலடியாரில் இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. அவை,

'பெருமுத்தரையர் பெரிதுவந் தீயும் (௨௦௦)
கருனைச் சோறார்வர்'
'நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார்' (௨௯௬)

என்பன. இவற்றிலிருந்து, இவர்கள் யாவர்க்கும் நறிய உணவளித்துப் போற்றிவந்தவ ரென்பதும், எல்லை யிகந்த செல்வமுடையா ரென்பதும் விளங்கா நிற்கும். விஜயாலயன் என்னும் சோழமன்னன் கி. பி. 849ல் தஞ்சையைப் பிடித்துச் சோழராட்சியை நிலைநிறுத்து முன், தஞ்சையில் மன்னரா யிருந்தோர் முத்தரையரே என்பர் சரித்திரக் காரர். இப்பொழுது 'முத்திரியர்' என வழங்கும் வேறு வகுப்பினர் இருப்பினும், முன் குறிக்கப்பட்டவர் கள்ளர் வகுப்பினரே என்பதற்கு ஆதாரவுகள் உள்ளன. செந்தலைக் கல்வெட்டில் இவர்களில் ஒருவனைக் குறித்து,

'வல்லக்கோன், தஞ்சைக்கோன், கள்வர் கள்வன், பெரும்பிடுகு முத்தரையன்' என்று கூறியிருக்கிறது. இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள், முற்குறித்த பட்டங்களை யுடைய இரண்டாவது பெரும்பிடுகு முத்தரையனால் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் மேல்புறமுள்ள நியமம் என்னும் ஊரிலே கட்டப்பட்ட பிடாரிகோயிலி லிருந்து இடித்துக் கொண்டு வரப்பெற்றவை. கல்வெட்டில் குறித்திருப்பதற்கேற்ப, வல்லத்தரசர், தஞ்சைராயர், செம்பிய முத்தரையர் என்னும் பட்டமுள்ள கள்ளர் குலத்தவர் தஞ்சையிலும், தஞ்சையைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும்

இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். கல்வெட்டுத் தோன்றிய நியமம் என்னும் ஊரிலும், அதனைச் சூழ்ந்த வூர்களிலும் இருப்போரும் கள்ளர் வகுப்பினரே. அன்றியும் கல்வெட்டில், 'கள்வர்' என்ற பெயர் வெளிப்படக் கூறியிருப்பதே போதிய சான்றாகும். திருவாளர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் முத்தரையரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலது. அது,

'நாலடியாரில் முத்தரையரைப் பற்றி இரண்டிடங்களில் குறிப்பிக்கப்பட்டுளது. இன்னோர், தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலம் பெற்ற கள்வர் மரபினராவர். இவ் வமிசத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசராக விளங்கியவ ரென்பது, கள்வர் கோமான் புல்லி, கள்வர் கோமான் தென்னவன் என்னும் பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில்வதனால் அறியப்படும்' என்பது. (செந்தமிழ், தொகுதி 13, பக்கம்-273.)

இம் முத்தரையரைக் குறித்துப் பின்னரும் சிறிது ஆராயப்படும்.

இனி, பழைய தமிழர் முதலானோரில் கள்ளர் குலத்தவர் எவ்வகுப்பி லடங்குவர் என்பது பற்றி வேறுபட்ட கொள்கைகள் உண்டு. இவர்களை நாகர் வகுப்பின ரெனச் சிலரும், சோழர் வகுப்பினரெனச் சிலரும், பல்லவர் வகுப்பினரெனச் சிலரும் கூறுநிற்பர். கனகசபைப் பிள்ளை அவர்கள் நாகர் வகுப்பினரெனக் கூறுகின்றனர். இராமநாதபுரத்தரசர், மாட்சிமிக்க பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி அவர்கள், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டு விழாவில் தலைவர்களாக எழுந்தருளிக் கூறிய விரிவுரையில் பின்வருமாறு காட்டி யுள்ளார்கள் :

"சோழர்கட்கு முன் இப்போதுள்ள மறவர், கள்ளர் இச்சாதியாரின் முன்னோர்கள் நாகர் என்ற பெயரோடு இச் சோழராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த தாகவும், அவர் களின் தலை நகராகத் தஞ்சை, திருக்குடந்தை, காவிரிப் பூம்பட்டினம் இவ்விடங்க ளிருந்தனவாகவும் சரித்திர வாயிலாக வெளியாகிறது.'

மேன்மை பொருந்திய வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் அவர்கள் இந்திர குலாதிபர் சங்கத்தின் நான்காவது ஆண்டு விழாவில் தலைவராக அமர்ந்து செய்த விரிவுரையில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளனர்:

'இந்நாட்டை யாண்ட அரசர் பெருமக்களுள் சோழரைக் கள்வர் எனவே டாக்டர் பர்னலும், வெங்காசாமி ராவ் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.'

திருவாளர் ம. சீனிவாசையங்கார் அவர்கள், 'சோழர் சாதியிற் கள்ளரென்றும், பாண்டியர் சாதியில் மறவரென்றும் ஒரு சாரார்கொள்கை.' என்பர்.

(செந்தமிழ், தொகுதி—2, பக்கம்—175.)

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்னும் சரித்திர அறிஞர் 'புராதன இந்திய சரித்திரம்' என்னும் தமது நூலில் பல்லவர் வரலாறு கூறுமிடத்தே கள்ளர் வகுப்பினரையும் இயைத்துக் கூறுகின்றனர். அவருரைப்பது,

"பல்லவர் யாவர்? எங்கிருந்து வந்தனர்? தென்னாட்டு மன்னர்களில் எங்ஙனம் தலைமை யெய்தினர்? என்ற கேள்விகளுக்கு இப்பொழுது தக்க விடை யளித்தல் இயலாது. 'பல்லவர்' என்ற பெயர் 'பகல்வா' என்னும் பெயருடன் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதால், பல்லவர் என்பதும் பகல்வா என்பதும் ஒரே பொருளன

என்றும், ஆகவே, தென்னாட்டில் காஞ்சியிலாண்ட அரசர் குடி பருசியா நாட்டில் தோன்றியதாக வேண்டுமென்றும் டாக்டர் பிளீட்டும், ஏனைய ஆசிரியர்களும் நினைக்கின்றனர். இந் நூலின் முதற் பதிப்பிலும் இக்கொள்கை சரியானதா யிருக்கலாமென எழுத நேர்ந்தது. ஆனால், இப்பொழுதைய ஆராய்ச்சி இக்கொள்கை அவ்வளவு சரியானதன்றென்று காட்டி விட்டது. சென்னை மாகாணத்தின் வடபாகத்தில் கிருட்டிணை, கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையே யிருந்த வெங்கி நாட்டில் வசித்த ஒரு வகுப்பினரெனச் சொல்வதே ஏறக்குறைய சரியான கொள்கை யென்னலாம். தமிழ் மன்னர்களுக்கும் பல்லவருக்கும் இடைவிடாப் பகைமை யேற்பட்டிருந்ததும், பல்லவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலம் இன்னதென இன்றுவரை உறுதிப்படுத்த முடியாதிருப்பதும் பல்லவர் தமிழரல்லர் என்பதனைக் காட்டி நிற்கின்றன. ஆகவே, பல்லவர் தென்னாட்டு மன்னரை வென்றே தமது ஆட்சியைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்தி யிருத்தல் வேண்டும். மகாராட்டியரைப் போன்றே பல்லவரும் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார், அல்லது வகுப்பினர் என்றும், அவர்களைப் போன்றே தங்களது வலிமையால் சோணாடு முதலிய நாடுகளைத் தமது ஆட்சிக் குட்படுத்தின ரென்றும் கொள்வோமாயின் இதுவரையிற் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்கள் அதனை உறுதிப்படுத்து மென்றே நினைக்கின்றேன்.

கள்ளர்களின் தலைவராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் தம்மை ராஜபல்லவ ரென்றும், பழைய அரச வமிசத்தின ரென்றும் சொல்லிக் கொள்கின்றனர். சர் வால்டர் எலியட் என்பார் கள்ளர்கள் கலகக் கூட்டத்தாரில் ஒரு வகுப்

பினரென்றும், ஆண்மையும், அஞ்சாமையும், வீரமும் உள்ளவர்களென்றும் கூறுகின்றார். சரித்திரப்படி பல்லவர்களும் அவர்களை யொத்தவர்கள்தான். கள்ளர்கள் இன்று வரையிலும் கருநாடக பூமியிலுள்ள குடிமக்களை அடக்கியாண்டு, அவர்களிடமிருந்து, மகாராட்டியர் சௌத் என்ற வரிவாங்கிவந்தது போல் ஒரு வரியும் வாங்கிவந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும் எதிரிகளாகிய தமிழ் மன்னர்களின் வலிமைக்கேற்பத் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி வந்திருக்கின்றனர் என்று நம்பவேண்டியிருக்கிறது. *கள்ளர், மறவர் இவர்களுடன், பள்ளி வகுப்பாரும், உழுது பயிரிடும் வேளாளரிற் சிலரும் தாங்கள் பல்லவரைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லிக் கொள்கின்றனர். * பல்லவரோடு கொள்ளைக் கூட்டத்தினரென்று கூறப்படும் இவர்களும் தமிழருக்கு முன்பே இந்நாட்டில் வசித்து வந்த ஒரு வகுப்பாரைச் சேர்ந்தவர்களா யிருக்கலாம்."

இனி, மேல் எடுத்துக்காட்டிய கொள்கை ஒவ்வொன்றிலும் எத்துணை உண்மை யிருக்கின்றதென்பது பின் ஆராய்ச்சியால் அறிந்து கொள்ளலாகும். கள்ளர் நாகரினத்தவர் என்னுங் கொள்கையை முதற்கண் ஆராய்வாம். நாகரின் வரலாறும், பெருமையும் முன்னரே கூறியுள்ளோம். அவர்கள் கைத்தொழில் முதலியவற்றில் எவ்வளவு மேன்மை யடைந்திருந்தனரென்பது பின்வரும் **கனகசபைப் பிள்ளை**யவர்கள் கூற்றால் நன்கு விளங்கும்.

"நாகர்கள் பல நுட்பத் தொழில்களில் தெளிவடைந்திருந்ததோடு, நெய்தற் றொழிலில் மிக்க திறமை யடைந்

---

* பல்லவரையும், கள்ளர், மறவர் முதலாயினோரையும் கொள்ளைக் கூட்டத்தார் என்று இவர் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாவிடினும், இவர் கூற்றில் உண்மையிருப்பது காணலாம்.

திருந்தனர். கலிங்க நாட்டிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் அடைந்திருந்த புகழ் பற்றிக் கலிங்கம் என்ற சொல்லே தமிழில் துணியை உணர்த்துவதாயிற்று. பாண்டி நாட்டின் கீழைக் கரையிலிருந்த நாகர் இத் தொழிலில் மிக மேம்பாடெய்தி, துணியும், மசிலினும் பெருக ஏற்றுமதி செய்தனர். இவர்கள் நெய்த நுட்ப இழைகளாலான ஆடைகள் தமிழர்களால் மிக மதிக்கப்பட்டும், பிற நாடுகளில் நம்பத்தகாத விலைக்கு விற்கப்பட்டும் வந்தன. நாகரிடமிருந்துதான் ஆரியர் எழுதும் வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதுபற்றி இற்றைக்கும் வடமொழியெழுத்திற்குத் தேவநாகரி என்ற பெயர் வழங்குகிறது."

நாகர் குலத்து மகளிர் பேரழகு வாய்ந்தோரென மணிமேகலையாலும், பிற நூல்களாலும் அறியப்படுகின்றது. அவர்கள் சிவபத்தியிலும் மேம்பட்டவரென்பது நாககன்னியர் சிவபெருமானைப் பூசித்து வரம் பெற்றனரென்று உறையூர்ப் புராணம், பழைய திருவானைக்காப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம் முதலியன கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும்.

நாகர் வீரத்திலும் மேம்பட்டவ ரென்பது, சோழ நாகர் என்பார் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த சோழர்களை அப்பதியினின்றும் போக்கிச் சோழராட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன ரென்று பழைய ஐரோப்பிய ஆசிரியரான தாலமி என்பவர் கூறுவதால் அறியலாகும். சோழ நாகரென்பார் சோழரும் நாகரும் வரைவாற் கலந்ததிற் பிறந்த வழிபோலும் என்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கருதுகின்றனர். பழைய நாளில் சோழர்கள் நாகர் குலத்தில் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்

எனபது தேற்றம். நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்ற சோழவேந்தன் நாக நாட்டரசனாகிய வளைவணன் என்பானது மகள் பீலிவளையை மணம்புரிந்த செய்தி மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையுள் கீழ்வரும் பகுதி அவனது பிறப்பு வரலாற்றை யுணர்த்துகின்றது.

> 'இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
> முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்
> திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்
> மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்
> முரசு முழங்குதானை மூவ ருள்ளும்
> இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
> வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
> அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோற்
> பல்வேற் றிரையன்.'

நச்சினார்க்கினியர் இதிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி 'மூவேந்தருள்ளும் தலைமை வாய்ந்தோனும், திருமாலின் பின் வந்தோனுமாகிய சோழன் குடியிற் பிறந்தோன், கடலின் திரை கொண்டு வந்தமையால் திரையன் என்னும் பெயரை யுடையவன்' என்று பொருள் கூறி, 'என்றதனால் நாகபட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து, அவள், யான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வே னென்ற பொழுது, தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பலென்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வர

விடத் திரைதருதலின் திரைய னென்று பெயர் பெற்ற
கதை கூறினார்.' என ஓர் வரலாறும் குறித்துள்ளார்.

நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு நாகர் மகளாய பீலிவளை வயிற்
றுப் பிறந்தோனே இவ்விளந்திரையன் என்றும் சிலர்
கூறுவர். அவர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியதை உறுதி
யாகமேற்கொண்டே அங்ஙனம் கூறுவர். நச்சினார்க்கினிய
ரும், மணிமேகலையில் 'புதல்வன் வரூஉ மல்லது பூங்
கொடி வாராள்' என்று சாரணர் சோழனுக்குக் கூறிய
தாகவுள்ள தொடரை யுட்கொண்டோ, அதுபற்றி
வழங்கி வந்ததொரு கதையை மேற்கொண்டோ அங்
ஙனம் எழுதினாராகல் வேண்டும். அவர், 'தொண்
டையை அடையாளமாகக் கட்டிவிட' என்றமையின்,
தொண்டைமான் என்ற பெயரின் காரணமும் அதுவென
நினைந்தாராகல் வேண்டும்.

இனி, பெரும்பாணாற்றுப் படையடிகட்கு அவர் கூறிய
வுரை பொருந்தாதென்பது காட்டுதும். 'முந்நீர் வண்
ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்—திரைதரு மரபி னுரவோ னும்
பல்' என்பதற்கு, 'கடல் வண்ணனாகிய திருமாலின் பின்
வந்தோனும், கடல்நீர்த் திரையால் தரப்பட்ட மரபினை
யுடைய உரவோனும் ஆகிய சோழனது வழித்தோன்றல்'
என்பதே நேரிய பொருளாகும். நச்சினார்க்கினியர்,
இளந்திரையன் திரையால் தரப்பட்டவனாதல் வேண்டு
மென்னுங் கொள்கை யுடையராய், அதற்கேற்பச் சொற்
களை மாற்றி நலிந்து பொருள் கூறினர். திரையன் என்
பது சோழனுக் குரியதோர் பெயரெனக் கொள்ள வேண்
டும். கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், திரையர் என்னும்
பெயரைச் சோழர்க்கே யுரியதாக்குகின்றனர். தொண்

ண்டைமான் என்னும் பெயரும் தொண்டையை அடையாள மாகக் கட்டிவிட்டமையால் இளந்திரையனுக்கு வந்த தென்பது பொருந்தாது. அகநானூற்றில் 'வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்—வேங்கடம்' என வந்திருப்பது முன்னரே காட்டியுள்ளாம். பெரும்பாணாற்றிலேயே இளந்திரையன் 'தோண்டையோர் மருகன்' என்று கூறப்படுகின்றான். இஃதொன்றுமே இளந்திரையனுக்கு முன்பே தொண்டையர் என்னும் வழக்குண்மை நிறுத்தப் போதியதாகும். இவ்வாற்றால் தொண்டையர் என்னும் பெயர் காஞ்சி, திருவேங்கடம் முதலியவற்றைத் தன்னகத்தே யுடையதொரு நாட்டிலே தொன்றுதொட்டு ஆட்சிபுரிந்த ஓர் வகுப்பினரைக் குறிப்பதென்பதே தேற்றம். இளந்திரையனவன், சோழனொருவன் தொண்டையர் மகளை மணந்து பெற்ற புதல்வன் என்றும், அவனே தாய்வழி யுரிமையால் தொண்டை நாட்டுக்கு அரசாயினனென்றும், தாய்வழியால் தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், தந்தை வழியால் திரையன் என்னும் பெயரும் அவனுக்கு எய்தினவென்றும் கோடல்வேண்டும்.

இனி, இத்தொண்டையரும் காஞ்சியிலிருந்து அரசு புரிந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி நடாத்தி யுளர். ஆகலின் இவ்விருவரும் வெவ்வேறு வகுப்பினரா? ஒரே வகுப்பினரா? என ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. பல்லவர் வடக்கே பருசியாவிலிருந்து வந்தவரெனச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லி வந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது சிலர் அக்கொள்கையை மாற்றியும் வருகின்றனர். இவர்கள் பல்லவர் தொன்றுதொட்டு இந்நாட்டவரேயெனத் துணிந்துரையாவிடினும், இந்நாட்டினராக இருக்கலாமெனக் கருதுகின்றனர். தொண்டை

மான் என்னும் பெயர் கொடி பற்றி வந்ததென்று கூறப்
படுதலானும், பல்லவம் என்பதற்குத் தளிரென்பது
பொருளாகலானும் இவ்விருபெயரும் ஒருவரைக்குறிக்
கும் ஒருபொருளுடையனவே எனச்சிலர் கருதுகின்றனர்.
பல்லவர்க்கு வழங்கும் போத்தரசர் என்னும் பெய
ரும் இப்பொருளதே யென்கின்றனர். காஞ்சியி லாண்ட
தொண்டைமான் இளந்திரையனையும், சோழன் கரிகா
லனையும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடி
யிருத்தலால் இளந்திரையன் கி. பி முதல் நூற்றாண்டின்
இறுதியில் இருந்தோன் எனத் தெரிதலானும், அதற்கு
முன்பு பல்லவர் செய்தி யொன்றும் கேட்கப் படாமையா
னும் இளந்திரையனது வழியில் வந்தோரே பல்லவர்
என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இவர்கள், பல்லவராயி
னர் சோழர்க்கும் தமக்கும் ஏற்பட்ட பகைமை பற்றியே
தம்மை வேறு பிரித்துக் கொள்ள நினைந்து, தமக்குப்
பாரத்துவாச கோத்திரத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டனர்
என்பர். பல்லவர் பருசியாவிலிருந்து வந்தோரெனக்
கூறுபவர்க்கு ஆதாரமாக வுள்ளது சில வடமொழிப்பு
ராண விதிகாரங்களில் காணப்படும் பகல்வா என்னும் பத
மாம். அச்சொல்லே பல்லவர் எனத் திரிந்திருக்கும் என்
பது அவர்கள் கருத்து. பல்லவர் இன்னகாலத்தில் இன்ன
விடத்திருந்து இவ்வழியாக இவ்விடத்தை யடைந்தன
ரென்பது வேறு பல மேற் கோள்களால் உறுதிப் படுத்
தப்பெற்ற பின்பன்றித், தெற்கே காஞ்சியைத் தலை நக
ராகக்கொண்டு ஆண்ட வகுப்பினர் பெயராய பல்லவர்
என்பது பகல்வா என்பதன் திரிபு என்று கொள்ளல்
சிறிதும் பொருந்தாது.

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்பாரும், சர் வால்டர் எலியட் என்பாரும் பல்லவர் கிருட்டிண கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையிலுள்ளதான வெங்கி நாட்டில் இருந்தோ ராகலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பல்லவரைப்பற்றித் தனிநூல் எழுதியுள்ள புதுச்சேரியி லிருக்கும் புரொபசர் ஜி. ஜே. துப்ரீல் என்பாரும், பல்லவர் ஆந்திர நாட்டில் இருந்தோ ராகலாமென்றும், பல்லவர் இருகூறாய்ப் பிரிந்து ஆந்திர நாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் அரசு புரிந்தன ரென்பதும் பொருந்தும் என்றும் இங்ஙனம் கருதுகின்றனரே யன்றிப் பருசியா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்தோரெனக் கூறவில்லை. பல்லவரது முதன்மைப் பட்டணம் காஞ்சி என்பதும், அவர்கள் ஆந்திர நாட்டுடன் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றன ரென்பதும் சரித்திரத்தில் நன்கு விளக்கமாம்.

இனி, இவர்களைக் குறித்து எமது ஆராய்ச்சியிற் புலப்பட்டவற்றை இங்கே காட்டுதும். காஞ்சி முதலிய இடங்களுள்ள பகுதி முன்பு அருவா நாடு எனவும் வழங்கப்பட்டது. அங்கிருந்தோர் அருவாளர் எனப்பட்டனர். அந்நாடு தமிழகத்தின் பகுதியே யாகலின் அருவாளரும் தமிழரே யென்பது கூறாதே யமையும். அருவாளரை நாகரென்பார் கொள்கையும் முன்னரே காட்டப்பட்டது. இவருடன், ஆந்திரரும், கருநாடரும் தமிழ் மூவேந்தர்க்குப் பகையா யிருந்தமையாலே 'வடுகாருவாளர் வான் கருநாடர்...குறுகாரறிவுடையார்' என்று இழித்திடப்பட்டனர். சோழன் கரிகாலன் அருவாளரை வென்றதும் தெரிந்ததே. அருவா நாடு தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகலின் அந்நாட்டினை முன்பு ஆண்டோர் எனப்

பட்ட தொண்டையர் என்பாரும் அருவாளரும் ஓரினத்தவரென்று கருதலாகும். பழைய நாளில் இவர்கள் 'மன்பெறு மரபின் ஏனோர்' எனவும், 'குறுநில மன்னர்' எனவும் கூறப்பட்டு வந்தனர்.

> 'வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியுந்
> தாரு மாரமுந் தேரும் வாளும்
> மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கு முரிய'

என்னும் மரபியற் சூத்திரமும்,

'மன்பெறு மரபின் ஏனோரெனப்படுவார் அரசுபெறு மரபிற் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்' என்னும் அதனுரையும் இவ்வுண்மை தெரிப்பனவாகும். கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முன்பு தொண்டை நாட்டின் ஆட்சியும், நிலைமையும் எப்படி யிருந்தனவென்று விளக்கமாக அறிதற்கு இடமில்லை. கரிகாற் பெருவளவன் காலத்திலிருந்து அது நல்ல நிலைமை யடைந்து விட்டதென்று கொள்ளலாகும். கரிகாலன் காஞ்சிப் பதியை விரிவுபட வகுத்தமைத்தனன் என்பது,

> 'என்று முள்ளவிந் நகர்கலி யுகத்தி
> லிலங்கு வேற்கரி காற்பெரு வளத்தோன்
> வன்றி றற்புலி யிமையமால் வரைமேல்
> வைக்க வேகுவோன் றனக்கிதன் வளமை
> சென்று வேடன்முன் கண்டுரை செய்யத்
> திருந்து காதநான் குட்பட வகுத்துக்
> குன்று போலுமா மதில்புடை போக்கிக்
> குடியி ருத்தின கொள்கையின் விளங்கும்.'

என்று பெரிய புராணம் கூறுதலால் வெளியாகின்றது. கரிகாலனை யடுத்துத் தொண்டைமான் இளந்திரையன்

காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தோனவன். அவனாட்சியின் பெருமையை,

'கைப்பொருள் வௌவுங் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமு முரறா தரவுந் தப்பா
காட்டு மாவு முறுகண் செய்யா'

என்றும்,

'முறைவேண் டுநர்க்குங் குறைவேண் டுநர்க்கும்
வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி
யிடைத்தெரிந் துணரு மிருடீர் காட்சிக்
கொடைக்கட னிறுத்த கூம்பா வுள்ளத்
துருப்பில் சுற்றமோ டிருந்தோன்'

என்றும், பிறவாறும் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும். இளந்திரையனுக்குச் சில தலைமுறை பின் வந்தோரே சிலர் ஆந்திர நாட்டிலும், சிலர் காஞ்சியிலுமாக இருந்து பல்லவர் என்னும் பெயருடன் ஆட்சி புரிந்தோராதல் வேண்டும். தொண்டை நாட்டுக்குப் பல்லவம் என்பது ஒரு பெயர். அதுபற்றியே தொண்டையர், பல்லவரெனப்பட்டனர். இப்பெயர்களும், பல்லவர்க்கு வழங்கும் காடவர், காடுவெட்டி யென்னும் பெயர்களும் அந்நாடு முன்பு காடடர்ந்ததாய் இருந்திருக்கவேண்டு மென்று கருதச் செய்கின்றன. தொண்டையர் அல்லது தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், பல்லவர் என்னும் பெயரும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிப்பன என்பதில் எத்துணையும் ஐயமில்லை.

திருமங்கையாழ்வார் பலபாட்டுக்களில் பல்லவரைக் குறித்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் அட்டபுயகரப் பதிகத்தில்,

'மன்னவன் றெண்டையர்கோன் வணங்கு
நீண்முடிமாலை வைரமேகன்
தன்வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி
யட்ட புயகரத் தாதிதன்னை'

என்றும்,

திருவரங்கப்பதிகத்தில்,

'துளங்கு நீண்முடி யரசர்தங் குரிசில்
தொண்டைமன்னவன்'

என்றும் ஓர் பல்லவனைத் தொண்டை மன்னன் எனப் பாடியிருக்கின்றனர்.

வண்டை நகரதிபனும், முதற் குலோத்துங்கச்சோழனுடைய மந்திரத்தலைவனும் ஆகிய கருணாகரத் தொண்டைமானை,

'பல்லவர்கோன் வண்டைவேந்தன்'

என்று செயங்கொண்டார், பரணியிற் கூறுகின்றனர். பல்லவர், தொண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே மரபினரைக் குறிப்பன என்பதற்கு இவற்றினும் வேறென்ன சான்று வேண்டும்.

கல் வெட்டுக்களிலும் பல்லவரைத் தொண்டையர் என்று குறித்திருக்கிறது. தளவானூர்க் கல்வெட்டில் ஒரு பல்லவன் 'தொண்டையர் தார்வேந்தன்' என்று கூறப்படுகின்றான்.

'மறைமொழிந்தபடி மரபின் வந்த குலதிலகன் வண்டை நகரரசனை' என்று பரணி கூறுவது பல்லவர் அல்லது தொண்டையர் பின்பு அரச வகுப்பினராகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரையில் பல்லவராட்சிமிக மேன்மையடைந்

திருந்தது. அக்காலத்தில் சோழர்கள் பல்லவர்க்குக் கீழே சிற்றரசரா யிருந்தனர். பல்லவரில் புகழ்பெற்ற மன்னர் பலரிருந்தனர். பல்லவர் காலத்தில் சிற்பம் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததுபோல் வேறு காலத்தில் இருந்ததில்லை. அவர்களிற் சிலர் சிறிதுகாலம் சமண, பௌத்த மதங்களைத் தழுவி யிருப்பினும், பெரும்பாலோர் சைவராகவோ வைண வராகவோ இருந்து வந்தனர். அவர்கள் கட்டிய கோயில் களும் பல. பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட திருத்தொண் டர்களில் பல்லவர் பலரிருக்கின்றனர். சைவசமயகுரவர் களும், ஆழ்வார்களும் அக்காலத்திற்றான் தோன்றி விளங் கினர். சமய குரவரும், ஆழ்வாரும் புகழ்ந்து பாடும் பெருமையும் பல்லவர் பெற்றிருந்தனர். இத்தகையா ரையோ ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார் எனச் சிலர் கருது வது! இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து பல்லவ ரென்பார் தொன்றுதொட்டுத் தொண்டைநாட்டி லிருந்துவந்த தொண்டையரே என்பது விளக்கமாம். அவர் வடக்கி லிருந்து வந்தோ ரென்பதற்குச் சிலர் கூறும் வேறு கார ணங்கள் :

பல்லவர்கள் முதலில் அளித்த செப்புப் பட்டயங் கள் பிராகிருதத்திலும், வடமொழியிலும் இருப்பதும், அவர்கள் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ ரென் றும், வேள்விகள் புரிந்தவ ரென்றும் கூறப்படுதலும் ஆம்.

பட்டயங்கள் எங்கோ சில சிற்றூர்களிலும், காடு களிலும், நிலத்தின் கீழும் இருந்து இங்ஙனம் அகப் பட்டவை. அவை முற்றிலும் கிடைத்து விட்டன என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்? அன்றியும், தமிழ் வழங்காத தெலுங்கு நாட்டை அவர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டபொழுது அங்கே அளித்த பட்டயங்கள் தமிழில் எப்படியிருக்கக்

கூடும்? தமிழரா யிருந்தோர் பிராகிருதத்தில் சாசனம்
அளித்திருக்க முடியாதென்றால், பிராகிருதம் அல்லது
வடமொழியே பயின்றவர் பின்பு எங்ஙனம் தமிழராகித்
தமிழிலே சாசனம் அளித்திருத்தல் கூடும்? இதனாலே
அக்காரணம் அத்துணை உறுதியுடைத்தன் றென்பது
தோன்றும்.

அவர் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ
ரென்று சொல்வது காரணம் ஆகலாம் எனின், தமிழ்
வேந்தர்கள் சூரியன் மரபினரென்றும், சந்திரன் மரபின
ரென்றும் கூறப்படுவதற்கு யாது சொல்வது? சோழர்க
ளோடு மாறுபட்டிருந்தோரும், ஆந்திர நாட்டையும் கைப்
பற்றி ஆண்டோரும், எண்ணிறந்த பிராமணர்களைத் தமி
ழகத்திற் குடியேற்றி அவர்கட்கு எண்ணிறந்த தானங்களை
அளித்தோரும் ஆகிய பல்லவர், தம்மை அசுவத்தாமன்
வழியில் வந்தோரென்றும், பாரத்துவாச கோத்திரத்தின
ரென்றும் கூறிக்கொள்வதில் வியப்பென்னை? பல்லவரது
மரபின் வரலாறு நாளடைவில் விரிந்து வந்திருப்பதைச்
சாசனங்கள் விளக்கு மன்றோ?

அவர்கள் வேள்வி புரிந்ததுதான் எங்ஙனம் காரண
மாகும்? தமிழ் மூவேந்தரும் எண்ணிறந்த வேள்விகள்
செய்திருத்தலைச் சங்க நூல்களால் அறியலாகும். பாண்டி
யன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னும் பெயரே
அதனை விளக்கும். அவனைப் பாடிய நெட்டிமையார் என்ற
புலவரும் 'நின்னுடன் எதிர்ந்து தோற்றொழிந்த பகைவர்
பலரோ, நீ வேள்வி புரிந்த களம் பலவோ' என்று
கூறுகின்றார். இவ்வாற்றால் பல்லவர் வடக்கிலிருந்து
வந்தோரென்பார் அதற்குக் கூறும் காரணம் ஒன்றேனும்
திட்பமுடைத்தன் றென்பது விளங்கா நிற்கும்.

இனி, கள்ளர் வகுப்பினரைப் பல்லவர் வழியின ரென்பதற்குப் பல பொருத்தங்க ளுள்ளன. அவற்றினை இங்கே காட்டுதும். பல்லவர், தொண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஓரே வகுப்பினரைக் குறிப்பன வென்று முன் விளக்கப்பட்டது. காடவர், சேதிபர், காடுவெட்டி யென்னும் பெயர்களும் பல்லவர்க்கு உரியவை. திருத்தொண்டர்களில் ஒருவராகிய ஐயடிகள் காடவர்கோன்நாயனாரை,

'பத்திக்கடல் ஐயடிகளாகின்ற நம் பல்லவனே'

என்று திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் ;

'வையநிகழ் பல்லவர்தங் குலமரபின் வழித்தோன்றி'

எனவும்,

'கன்னிமதில் சூழ்காஞ்சிக் காடவ ரையடிகளார்'

எனவும் பெரியபுராணமும் கூறுகின்றன.

கழற்சிங்க நாயனாரை,

'கடல் சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற் சிங்கன்'

என்று திருத்தொண்டத் தொகையும் ;

'பல்லவ குலத்து வந்தார்'

என்று பெரியபுராணமும் கூறுகின்றன.

திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்குச் சேதி நாடு என்பதும் ஒரு பெயர். மெய்ப்பொருணயனார் புராணத்தில்,

'சேதிநன்னாட்டு நீடு திருக்கோவலூர்'

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சேதி நாடு ஆண்டமைபற்றிப் பல்லவர் சேதிபர்கோன் எனவும் படுவர்.

காடுவெட்டி என்பதும் பல்லவரது பெயராகச் சாசனங்களில் வருகிறது. 'காடுவெட்டித் தமிழ்ப்பேரரையன்' என்று கல்வெட்டிற் காணப்படுவதிலிருந்து இப்

பெயர் அரசர்க் குரியதென்பது விளங்கும். * பழைய 'திருவிளையாடற் புராணத்திலிருந்து கீழே காட்டியுள்ள ஒரு சரித்திரத்தாலும் இது விளங்கும்.

'சிவபத்தியில் மேம்பட்டவனும் மிக்க புகழ்வாய்ந்தோனும் ஆகிய காடுவெட்டி யென்னும் ஓர் தலைவன் மதுரையிற் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பணிதற்குச் சென்று வையையாற்றின் வடகரையை அடைந்தான். அப்பொழுது பாண்டியன் நாற்புறத்து மதிற் கதவையும் சாத்தித் தன் முத்திரையிட்டு, அவனுடன் படையெடுக்க முயன்றான். வையையும் பெருகிவிட்டது. இந்நிலைமையில் சிவபிரானானவர் காடு வெட்டியின் அன்புக்கு இரங்கி, நள்ளிரவில் வடக்கு மதில் வாயிலை முரித்துவந்து, ஓர் இயந்திரத்தால் அவனை யாற்றின் தென் கரையில் ஏற்றுவித்து, மதில் இடித்த வழியாகக்கொண்டு சென்று, இருளை வெளிதாக்கி, அவனுக்குச் சோதி விமானத்தையும், தமது ஒப்பற்ற திருவுருவத்தையும் காட்டியருள, அவனும் கண்டு போற்றி மனமுருகி நின்றான். நின்றவன் பின் பெருமானது கட்டளையால் விடியுமுன்பே மதுரையை விட்டுப் போய்விட, ஆலவாயடிகளாரும் மதிலைப் புதுப்பித்துத் தமது இடப விலச்சினையிட்டுப் பாண்டியனுக்குக் கனவிலே அறிவித்தருளினார்' என்பது கதைச் சுருக்கம். இதிற் சுட்டியுள்ள தோன்றலைக் 'காடு வெட்டி யென்னும் சோழன்' என்று சிலர் குறித்தது சரியன்று. மேலே குறிப்பிட்ட பெயர்கள் (தொண்டைமான், பல்லவராயர், காடவராயர், சேதிராயர், காடுவெட்டி) எல்லாம் கள்ளர் வகுப்பினர்க்குள் வழங்கும் கிளைப்பெயர் அல்லது பட்டங்களாக உள்ளன. இவர்க்குள் வழங்கும் பட்டப்பெயர்க

* ௨௪-வது இலச்சினையிட்ட திருவிளையாடல்

னெல்லாம் இந்நூலிறுதியில் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பெயரினையு முடையார் பற்பலவூர்களில் இருத்தலால் அவ்வூர்களை இங்கே குறிப்பது மிகையாகும்.

இனி, முத்தரையர் என்பார் கள்ளர் வகுப்பினரென முன்பே காட்டப்பட்டது. முத்தரையர் என்னும் பெயர் முதலில் பல்லவர்க்கு உரியதாய்ப் பின்பு அவர் கீழ் ஆண்ட சிற்றரசர்க்கு வந்ததெனச் சிலர் கருதியுள்ளனர். முதல் மகேந்திரவர்மன், முதற் பரமேச்சுரவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தர்கட்கு முறையே பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு (பிடுகு= இடி) என்ற பட்டங்கள் உள்ளன. முத்தரையர்க்கும் இப்பெயர் வழக்குண்டு என்பதனைப் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்னும் பெயர் காட்டும். புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள திருமெய்யத்தில் 'விடேல் விடுகு' என்னும் பெயருள்ள முத்தரையன் ஏரிகள் வெட்டுவித் திருக்கின்றனன். நந்திக்கலம்பகத்தில் நந்திவர்ம பல்லவன் 'விடேல் விடுகு' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றான். இங்ஙனம் பல பெயர்கள் ஒத்திருப்பது முத்தரையரும் பல்லவ வகுப்பினரே யென்று காட்டும். காஞ்சியிலிருந்து ஆண்ட பேரரசர்களாய பல்லவர்கள் தம் இனத்தவரையே தஞ்சை முதலிய இடங்களில் அரசாளும்படி செய்திருந்தன ரென்பது பொருத்தமாம். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்ளர்கள் பல்லவ வகுப்பினர் அதாவது பல்லவரின் ஒரு கிளை என்பது பெறப்படும். பெயர்கள் ஒத்திருப்பது கொண்டு இவர்கள் பல்லவ வகுப்பின ரெனக் பொருந்தாது எனின், பெயர்களே யன்றி வரலாறுகளும் ஒத்திருத்தல் இதிற் பலவிடத்தும் காணப்படும். பல்லவரல்லர் என்பதற்கோ யாது காரணமும் இல்லை யென்க.

கள்ளர் வகுப்பினராகிய புதுக்கோட்டை அரச பரம்பரையினர் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்த பல்லவர் எனவே புதுக்கோட்டைச் சரிதம் கூறுகின்றது. வின்சன் ஏ. ஸ்மித் முதலியோரும் அங்ஙனமே கருதியுள்ளாரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள பல்லவர் சரித்திரத்தில், (நாம் முன்பு மறுத்துள்ள) சில காரணங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பல்லவர் கள்ளரினத்தினின்றும் உதித்தவராகார் எனக் கூறினரேனும், பின் பல்லவர் தமிழராகி விட்டாரென்று கூறிவந்து, தமது நூலை முடிக்குமிடத்தில் 'ஒரு தெலுங்க பல்லவக்கிளையார் 17-ம் நூற்றாண்டில் தொண்டைமான் என்றும் பல்லவ ராஜா என்றும் பட்டத்துடன் புதுக்கோட்டை அரசரானார். இப்போது புதுக்கோட்டை அரசரே பல்லவ குல மன்னருடைய புகழை நிலை நிறுத்தி ஆள்கிறார்.' என்று குறித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பலர் கருத்தும் இக்கொள்கையை ஆதரிப்பனவாகவே யுள்ளன.

இனி, புதுக்கோட்டை மகாராஜா காலேஜில் தலைவராக இருந்த திருவாளர் வே. இராதாகிருட்டிணையர் அவர்கள் எழுதிய புதுக்கோட்டைச் சரிதத்தில் கள்ளர்களைப் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் காணப்படுதலால் அவற்றை இங்கே குறித்திடுவோம்:

"பாண்டி நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள பகுதி பன்றி நாடு எனப்பட்டது. இந்நாட்டில் முதலில் இருந்தவர் வேடுவர். பின் குறும்பர் வந்தனர். அவர்க்குப்பின் வெள்ளாளர் வந்தனர். பன்றி நாட்டின் ஒருபகுதி பாண்டியர் ஆட்சியின் கீழும், மற்றொரு பகுதி சோழர் ஆட்சியின் கீழும் இருந்தன. காராள வெள்ளா

ளர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முன்பே சோழ தேயத்திற் குடியேறி விட்டனர். அவர்கள் தங்கள் உழவு தொழிலால் ஏற்பாரது வறுமையைப் போக்கி, அரசற்குப் பொருள் பெருக்கினர்கள். மூவேந்தருக் குட்பட்டுச் செல்வர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். சேர சோழ பாண்டியர்கள் வெள்ளாள குலத்தவரென்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது தவறு. ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி காஞ்சியிலிருந்து வெள்ளாளர்களைச் சோணாட்டிற் குடியேற்றின னென்றும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி கீழ்க்காஞ்சியிலிருந்து நாற்பத்தெண்ணாயிரம் வேளாண் குடிகளைப் பாண்டி நாட்டிற் குடியேற்றின னென்றும் **தேக்கத்தூர், சுப்பிரமணிய வேளார்** என்பாரிடம் உள்ள ஒரு ஓலைச்சுவடியில் குறித்திருக்கிறது. குறும்பரைத் துரத்தியடித்து வெள்ளாளர் தங்களை நிலத்தலைவராகச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். வெள்ளாளரைப் பற்றிய சாசனங்களெல்லாம் அவர்களை 'நிலத்தரசு' என்றே குறிப்பிடுகின்றன. சோழ பாண்டியரைப்போல் முடியரசாக இல்லாமை பற்றியே நிலத்தரசு என்று குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். நெடுங்காலம் வெள்ளாளர் நலத்திலும் பலத்திலும் மிக்கு வாழ்ந்தனர். அதன் பின், கோனாடானது சம்மதிராயர், கடம்பராயர், மாளுவராயர், கொங்குராயர், கலிங்கராயர், அச்சுதராயர், குமதராயர் என்ற தலைவர்களிடம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது.

கானாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கோனாட்டு ஒளியூர் வெள்ளாளர்க்கும் பகை யுண்டாகி அவர்கள் தங்கள் தங்கட்குத் துணையாக இராசேந்திர மங்கல நாட்டிலிருந்து நூற்றுக் கணக்கான குடிகளடங்கிய மறவர்களைக் கொண்டு வந்தனர் என ஒரு ஓலைச் சுவடியில் காணப்படுகிறது.

நெட்டிராச பாண்டியன் இருநூறு மறவர் குடிகளைக் கொண்டு போய்த் தன் பகைவனை வென்று, பின் அவர்கட்கு நிலங்கள் அளித்து 'மறவர் மதுரை' என்னும் கோட்டையும் கட்டிக் கொடுத்தான். இவன் ஒரு மறவர் மகளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, இவட்குப் பிறந்த பிள்ளைக்கு ஏழு கிராமங்கள் கொடுத்தனன். வெள்ளாளர் தங்கள் உரிமைகளை மதுரைத் தேவனுக்கு விட்டு விட்டனர்.

கள்ளர்களைக் குறித்து அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. திருவேங்கட மலையில் வசித்தோரும், அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவருமாகிய இவர்கள் 'கள்வர் பெருமகன் தென்னன்' என்ற பாண்டியனால் தென்னாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டனர் எனத் தோன்றுகிறது. புதுக்கோட்டைக்கு வடகீழ்பாலுள்ள வீசங்கி (மீசெங்கள) நாட்டில் இவர்கள் தலைமை வகித்திருந்தனர். இவர்களிற் பலர் அரசர்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். நாராயணப் பேரரசு மக்கள் என்றும், படைத்தலைவர் என்றும், தந்திரிமார் என்றும், கர்த்தர் என்றும் கள்ளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

கள்ளர் வகுப்பினர் மேன்மேல் ஆதிக்கம் பெற்றனர். அவர்களிடம் நிலங்கள் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. கோயிற் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டனர். கோனாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கானாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் கள்ளர்கள் இருதிறத்தார்க்கும் உதவி புரிந்தனர். வாணாதிராயர்க்கும் மற்றைக் கார்காத்த வெள்ளாளர்க்கும் உண்டாகிய சண்டையில் வீசங்கி நாட்டுக் கள்ளர்கள் வெள்ளாளர்களைச் சாக்குடி வரையில் ஓட்டுவித்து, ஏழு பிரபுக்களைச் சிறைப்பிடித்து

வாணாதிராயர் முன் கொண்டுவந்து விட்டனர். பின்பு இவர்களைச் சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயரிடம் கொண்டு போயினர். பல்லவராயர் கோனாட்டுப் பிரபுக்களைக் கூப்பிட்டு, இனி, நீங்கள் கள்ளர்களோடு மாமனும் மருமகனும்போல வாழவேண்டுமென்று கூறி, கள்ளர்களுக்கு 530 கலம் நெல்லும், 550 பொன்னும் வெள்ளாளர் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பு அளித்தார்.

கல் வெட்டுக்களிலிருந்து 10, 11-வது நூற்றாண்டுகளில் வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள சில பாகங்களை 'அரையர்' எனப்பட்ட சில தலைவர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தனரென்று தெரிகிறது. இவ்வாறே வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கிலும், 'நாடாள்வார்' என்ற சிலர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கோபிநாத ராவ் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி இப்பொழுதும் இவ்வகையினர் சிற்சில இடங்களில் இருத்தல் அறியலாம்.

அரையர்களில் அவர்கள் இருந்த இடம் பற்றி, கருக்காக்குறிச்சிராயர், வாணாதிராயர் (வாணாதிராயன் கோட்டை), கடம்பராயர் (புல்வயல் அரசர்), ஆலங்குடி நாட்டே இரண்டு வகை அரையர், அம்புகோயில் ஐந்து வீட்டரையர், இரும்பாலி யரையராகிய கடாரத் தரையர், குலோத்துங்க சோழ தரையர் (குன்றையூர் அரசர்) எனப்பல பிரிவுகள் இருந்தன. சோழ, பாண்டியர்களின் அதிகாரம் இவ்விடங்களில் மிகுதியும் பரவவில்லை யெனத் தெரிகிறது. அக்காலத்தில் வலிமிக்கவன் செய்வன வெல்லாம் சரியானவையே. ஒரு தலைவன் பலமுள்ளவனாயின் தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஒரு கல்வெட்டில், ஐந்து கிராமக் குடிகள் ஒன்று கூடிக் காங்கேயன் என்ற ஒரு தலைவனை மீட்டும் தலைவனாகக்கொண்டு

வந்த செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் வாணாதி ராய ரென்றும், மகாபலி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர் களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சுரக்குடியிலுள்ள தேவர்களின் அதிகாரம் குறைந்தவளவு 230 ஆண்டு நீடித்திருக்கவேண்டும்.

அறந்தாங்கியில் அரசு செலுத்திய தொண்டைமான் களுக்கும், 17ம் நூற்றாண்டில் புதுக்கோட்டையில் இருந்த தொண்டைமான்களுக்கும் தொடர்பு புலப்படவில்லை. அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்களைப்பற்றி கி. பி. 1426ல் தான் முதலிற் றெரிகிறது. பொன்னம்பல நாத தொண்டைமான் (கி. பி. 1514—1567) மிகவும் வலியும், செல்வாக்கு முள்ளவனென்று தெரிகிறது. இவன் இலங்கையை ஏழுநாளில் வென்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பாளையக்காரர் என்போர் வேறுவேறு தகுதியுடைய படைத் தலைவராவர். இவர்களிற் சிலர் பழைய அரசர்களின் வழியினர் அல்லது அமைச்சர் முதலானோரின் வழியினர் என்று சொல்கின்றனர். இவர்களின் முன்னோர் அரசர்களிடமிருந்து, அவர்களது மதிப்பைக் காப்பாற்றிய தற்கோ, தாம் புரிந்த நன்றிக்கு மாறாகவோ, பட்டாளத்தை வைத்துக்கொள்ளவோ பெரு நிலங்களை இனாமாகப் பெற்றிருக்கின்றனர். பாளையக்காரரும் நிலவரி வாங்கியும் கிராமங்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்.

கி. பி. 1378-ம் ஆண்டுக்குப்பின் இவ்விடங்களில் பல்லவராயர்கள் அரையர் என்னும் பெயருடன் இருந்தனர். இவர்கள் பன்னுள் வரை குளத்தூர்த் தாலூகாவிலுள்ள வழுத்தூரிலும், பெருங்களூரிலும் தலைவர்களாக இருந்தனர். தொண்டை மண்டலத்தைச் சோழர்கள் வென்று விட்ட பின்பு பல்லவராட்சி முடிவுக்கு வந்தமை

யின் பல்லவனின் கிளைகள் சோழரிடம் படைத் தலைவராகவும், அமைச்சராகவும் இங்ஙனம் அமர்ந்தனர். கலிங்கத்துப் பரணியிற் சொல்லப்பட்ட கருணாகரத் தொண்டைமான் அவர்களில் ஒருவன். கல்வெட்டுக்களை ஆராயும் இந்திய அதிகாரியான வேங்கையா அவர்கள் சொல்லுகிறபடி எழுத்தூரிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பல்லவர் குடும்பத்திற்கு எட்டிய உறவாயிருக்கலாம். தஞ்சாவூருக்குக் கிழக்கே எட்டு நாழிகை வழியிலுள்ள வழுத்தூரிலிருந்து பல்லவராயர்கள் தெற்கே புறப்பட்டதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. சிவந்திலிங்க திருமலைராய பல்லவராயரென்பவர் பாண்டியர்களைப் பாதுகாத்தவரென்று திருநாரண குளத்திலுள்ள 1539-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. மூன்று அல்லது நான்கு பல்லவராய அரசர்கள் கார்காத்த வெள்ளாளர் காலத்தில் இருந்தனராக ஆதரவுகள் கூறுகின்றன.

பாண்டி நாட்டரசனான உக்கிரவீர பாண்டிய மன்னன் ஏழு ஆண்டுகள் தொண்டை மண்டலத்தில் வேங்கடாசலப் பல்லவராயரை அழைத்து வருதற்பொருட்டுக் காத்திருந்ததாகவும், பின் அவருதவியைக் கொண்டு சேதுபதி நந்தி மறவனை வென்றதாகவும், அதன் பொருட்டுப் பாண்டியன் பொன்னமராவதிப் பக்கத்தில் அவர்க்கு நிலங்கள் கொடுத்ததன்றி, ‘அரசனின் மருமகன்’ என்ற பட்டமும், ஒரு அரண்மனையும் தந்ததாகவும் செப்புப்பட்டயத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி யென்று பட்டம் பெற்ற தொண்டைமான் பல்லவராயருடன் வந்தனனெனவும், அவனுக்கு அம்புகோவிலில் நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டன எனவும் சொல்லப்படுகிறது.

கி. பி. 1387-ல் வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் திருக்கோகரணம் என்னுமிடத்தில் தருமம் செய்திருப்பது தெரிகிறது. கல்வெட்டில் 'இராஜ்யம் பண்ணியருளுகையில்' என்று வருவதால் இவர்கள் அரசரென்றே சொல்லப்பட்டனரென்பது விளங்கும். கி. பி. 1312-ல் ஒரு பல்லவராயன் ஆரணிப்பட்டியிலுள்ள கடவுளுக்கு நிலங்கள் விட்டமை புலனாகின்றது. வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் தங்கள் அடையாளமாக 'பல்லவன் குளம்' என்ற வாவியும், பல்லவன் படி என்ற அளவுகருவியும் உண்டாக்கி யிருக்கின்றனர். இப்பொழுது தசரா விழாவில் அரிசி அளப்பதற்கு இப் படி கருவியாக விருக்கின்றது. பல்லவன் குளம் என ஒன்று புதுக்கோட்டைக்கு நான்கு நாழிகை வழியிலுள்ள பெரியூர் என்னுமிடத்தில் இருக்கிறது. வழுத்தூரில் அழிந்துபோன கோட்டைகள் உள்ளன.

பல்லவராயர்களில், கோனேரிப் பல்லவராயர், மாஞ் சோலைப் பல்லவராயர், அச்சுதப் பல்லவராயர், இளைய பெருமாள் பல்லவராயர், அவுதைய பல்லவராயர், கந்தப்ப பல்லவராயர், மல்லிகுப்ப பல்லவராயர், சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயர் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

புலிக் கொடியும், மீன் கொடியும், வெண்குடையும், ஆறுகாற் சிங்காதனமும், ஆத்தி மாலையும் பல்லவராயர்கள் உடையராயிருந்தனர். புலிக்கொடி காஞ்சிப்பல்லவரது தொடர்பைக் காட்டுகிறது. மீன் கொடி பாண்டியர்களைத் தோல்வியிலிருந்து காப்பாற்றியபின் தரித்திருக்கலாம். சோழருக்குரிய ஆத்தி மாலை சூடியிருப்பது இவர்கள் சோழர்களின் சார்பு பெற்றிருக்கலாம் என்பதனைக் காட்டுகிறது.

புதுக்கோட்டை, கண்டர் கோட்டை, கல்லா கோட்டை முதலியவற்றின் தலைவர்கள் உதிரத்தாலும், கல்யாணங்களினாலும் சம்பந்த முடையாராவர். இவர்கள் படை வீரராகவும், தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். தனித்தனியாகத் தங்களுக்குள் இராச்சியமும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை மகம்மதியர் முற்றுகையிட்ட பொழுது கள்ளர்கள் வந்து தாக்கி மகம்மதியரை அஞ்சச் செய்தனர். கள்ளர்கள் இந்நாட்டிற்கு அரசராயிருந்தனர். இவர்கள் மதுரை யரசனுக்குத் தீர்வையாவது கப்பமாவது கொடுக்கவில்லை. அரசன் இவர்களை யடக்குவது கூடாமையா யிருந்தது. பின்பு மங்கம்மாளின் மந்திரி படைகளைக் கொண்டுபோய்ச் சிலரை மடித்து, அங்கே காட்டின் நடுவில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டிச் சில பட்டாளங்களையும் வைத்தனன். ஆனால் அவர்கள் படையாள ரெல்லோரையுங் கொன்று, கோட்டையையும் தவிடுபொடியாக்கி விட்டனர். இங்கே சொன்னவை புதுக்கோட்டைப் பக்கத்தில் நிகழவில்லை. அதற்குக் காரணம் பல்லவராயர் அல்லது தொண்டைமான்கள் இதை ஆண்டுவந்தமையே.

கி. பி. 1116-ல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் 5-வது ஆண்டில் நார்த்தாமலையிற் குறித்துள்ள கல் வெட்டில் தொண்டைமான் என்ற பெயர் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கிற தொண்டைமான் மரபினர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருப்பதியைச் சார்ந்த தொண்டைமான் கோட்டையிலிருந்து தொண்டைமான் புதுக்கோட்டைக்கு வந்ததாகச் சொல்வது வழக்கம். தொண்டைமான் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து வந்தவரென்று

'இராஜ தொண்டைமான் அநுராக மாலே' என்ற சுவடி யிற் சொல்லியிருக்கிறது.

'தொண்டைமான் வமிசாவளி' என்ற தெலுங்குச் சுவடியில் (வெங்கண்ணுவால் 1750-ல் எழுதப்பட்டது) தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியில் சுற்றிவந்தனனென்றும், அப்பொழுது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் பலரில் ஒருவன் அரசனுயினுனென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதன்படி தொண்டைமான் இந்திர வமிசம் என்று கொள்ளப்படும்.

தொண்டைமான் அம்பு கோவிலில் குடியேறுதற்கு முன்பு அன்பில் என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தனனென்றும், தஞ்சைக்குத் தெற்கில் உள்ள அம்பு கோவில் நாடானது பன்னிரண்டு தன்னரசு நாடாக ஏற்பட்டதென்றும் வெளியாகின்றது. வெங்கட்ட ராவ் புதுக்கோட்டை மானுவலில், தொண்டைமான்களோடு ஒன்பது குடிகள் அம்பு நாட்டில் குடியேறின ரென்று கூறி, அவர்கள் பெயரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெயர்கள்.

1.	மாணிக்கரான்	6.	பல்லவராயன்
2.	பன்றிகொன்றான் *	7.	தொண்டைமான்
3.	பிற்பன்றிகொன்றான்	8.	ராங்கியன்
4.	காடுவெட்டி	9.	போர்ப்பன்றிகொண்டான்
5.	மேனத்தரையன்	10.	கலியிரான்
	(வடக்குத் தெருவார்கள்)		(தெற்குத் தெருவார்கள்)

இவர்கள் பத்து வீட்டினரும் அரசு என்றும் சொல்லப் படுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் புது நாட்டிற்குக் குருக்கள், பிச்சர், மாலேகோப்பார், மேளகாரன், வண்ணுன்,

* பன்றிகொண்டான் என்பதே திருத்தமான பெயர். பன்றி காட்டைக் கைப்பற்றியவன் என்பது பொருள்.

பரிகாரி என்னும் இவர்களைக் கொண்டு வந்தனர். இன்னவர் அம்பு நாட்டிற் குடியேறிய பின்பு ஆதிய வலங்கன், காளிங்கராயன் என்ற இரண்டு குடும்பங்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டன வென்றும், இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து நாலா பக்கங்களிலும் சென்று, பிலாவிடுதி, கரம்பக்குடி, வடக்கலூர், நெய்வேலி, கல்லாக்கோட்டை, நாங்கியன்பட்டி, அம்மணிப்பட்டி, பந்தனக் கோட்டை, மங்கலவெள்ளாளவிடுதி என்னும் ஒன்பது இடங்களில் குடியேறின ரென்றும் அறிகின்றோம்.

தொண்டைமானால் குறிக்கப்பட்டுள்ள பல தாம்பிர, சிலாசாசனங்களில், அவர்கள் தற்காலூரில் (அம்பு நாட்டில்) நிலங்களையுடைய இந்திரகுல அரையர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. சிவன், பிள்ளையார், மாரியம்மன், வீரமாகாளி என்ற தெய்வங்களைப் பூசிப்போர் இவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற விஜயநகர அரசன் இப்பக்கமாக இராமேச்சுரத்திற்கு யாத்திரை சென்ற பொழுது அவ்வரசனுடைய யானை மதங்கொண்டு பல சேதங்களையுண்டு பண்ண, அதனையறிந்த அவதிரகுநாத தொண்டைமான் அந்த யானையைப்பிடித்து அடக்கி ராயலுவிடம் கொண்டு வந்தனன் என்றும், அப்பொழுது தொண்டைமானுக்கு 'ராய' என்னும் பட்டமும், பல நிலங்களும், யானையும், சிங்கமுகப் பல்லக்கும், பிறவும் வரிசையாக அளிக்கப்பட்டன என்றும், அதிலிருந்து 'தொண்டைராய தொண்டைமான்' என அவன் வழங்கப்பட்டனன் என்றும் அறியப்படுகிறது. இந்த மூன்றாவது ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற அரசன்றான் சென்னையை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தவன். இதிலிருந்தே (கி. பி. 1639) புதுக் கோட்டை தொண்டைமானால் ஆளப்பட்டு வருகிறது."

இதுகாறும் காட்டிய வற்றி லிருந்து, கள்ளர்கள் தொண்டை நாட்டினின்றும் சோழ, பாண்டி நாடுகளிற் குடியேறி, அரையர் என்னும் பெயருடன் தன்னரசாக ஆட்சி புரிந்து வந்தனர் என்னும் உண்மை நன்கு புலப் படுதல் காணலாம். பல்லவராயர், தொண்டைமான், கள் ளர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினர்க் குரியன வென்று துணிந்து கூறமாட்டாது சரித்திர ஆசிரியர் சிறிது இடர்ப்படினும், அவர் கூறிய வரலா றெல்லாம் ஒரு வகுப்பினராகவே வலியுறுத்தி நிற்றல் காண்க. யாம் முன்பு கூறியவைகளை இவற்றுடன் சேர்த்துப் பார்க்கு மிடத்து நடுவு நிலையுடைய அறிஞர் எவரும் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென்னும் முடிவினை மேற்கொள்வ ரென்று துணிகின்றனம். ஒரு காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தோடு, சோழ மண்டலத்தையும் அடிப்படுத்து ஆட்சி புரிந்து வந்த பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் பின்பு தம் பேரரசாட்சியை இழந்து, பிற விடங்களிற் குடியேறிச் சிற்றரசர்களாயும், சோழர்களிடத்தில் அமைச்சர், தண் டத்தலைவர் முதலானோராயும் இருந்து வந்தனரென்பது மறுக்க வொண்ணாத சரித்திர வுண்மையாம். இவர்கள் தம் பெரும்பதவிகளை யிழந்து சிறுமையுற்ற விடத்தும் இவர்களுடன் பிறந்த அஞ்சாமையும், வீரமும் ஒழிந்து விடவில்லை யென்பது மேலே காட்டிய வரலாற்றுக் குறிப் புக்களாற் புலப்படும். கருணாகரத் தொண்டைமானது வரலாறும் இதனை வலியுறுத்தா நிற்கும்.

தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 22-வது சாசனத்தில்,

"பாண்டி குலபதி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத் துத் தஞ்சாவூரில் தொண்டைமானார் தம் பேரால் வைத்த

அகரம் சாமந்த நாராயணச்சதுர்வேதி மங்கலம்". என்று வருகிறது. இதற்கு விளக்கம் எழுதியிருப்பது,

"தொண்டைமானர் என்பவர் இந்நிலங்களை வாங்கித் தந்தவர். சாமந்த நாராயணன் என்பதே இவர் பெயராகவும் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இவர் ஒரு சிற்றரசராகவோ அன்றி ஒரு பெரிய பதவியினராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது புதுக்கோட்டை அரசர் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் புனைந்தவர். இவருடைய முன்னோர் 1680ல் பல்லவராய தொண்டைமானைத் தள்ளிவிட்டுப் பட்டத்திற்கு வந்தவர். இவர் ஒருக்கால் சாமந்த நாராயண தொண்டைமான், கருணாகரத் தொண்டைமான் இவர்கள் வழியினராக இருத்தல் வேண்டும். கலிங்கத்துப் பரணியின்படி கருணாகரத் தொண்டைமான் வண்டை நகரில் வசித்த பல்லவ அரசன். குலோத்துங்கனுடைய முதன் மந்திரி. தொண்டைமான் என்னும் பட்டத்திற்குப் பொருள் தொண்டை நாட்டரசன் என்பதாம். தொண்டை மண்டலம் என்பது பல்லவர் நாட்டின் தமிழ்ப் பெயராகும். காஞ்சிபுரம் அதன் தலை நகரம். இந்நகரில் அகப்பட்ட எண்ணிறந்த சாசனங்கள் பல்லவராச்சியம் சோழ மன்னருக்கு இரையானமையைத் தெரிவிக்கின்றன" என்பது. இத்தகைய ஆதரவுகள் எண்ணிறந்தன வுள்ளன.

இத்துணையும் காட்டிப் போந்தவைகளால் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென நிலைநாட்டப்படுகின்றது. எனினும், சோழர் குடி முதலியவும் பிற்காலத்தில் இம்மரபிலே கலந்து விட்டன எனத்தெரிகிறது. இங்கே சோழரது கலப்பைக் குறித்துச் சிறிது காட்டுதும்.

சோழர்கள் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கின்றனர். பின்பு அவர்கள் எங்கே போயினர்? அவரது ஆட்சியிலை குலைந்து விட்டதேயன்றி அவர் தாமும் கிளையுடன் அறவே யொழிந்து விட்டனரா வரா? எந்தக் குலமும் அஃது எவ்வளவு சீர்கேடான நிலையை அடைந்திருப்பினும் அறவே யொழிந்து விடு மென்பது பொருத்தமாகாது. ஆயின், அது மற்றொன் றிற் கலந்து விடுதலும், பெயர் முதலியன மாறி நிற்றலும் இயல்பே. ஆகலின் சோழர்கள் எம்மரபிலே கலந்துள்ள னர் என்பதே ஆராயவேண்டுவது.

கள்ளர்களைச் சோழர் மரபின ரெனச் சிலர் கருதி யுள்ளா ரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. இவர்கள் முதலில் பல்லவ வகுப்பினரே யென்றும், சோழர்கள் பின்பே இவர்களுடன் கலந்துள்ளன ரென்றும் நாம் கூறு கின்றோம். சோழர் கலந்துள்ளன ரென்பதற்கும் வேறு ஆதாரவுகள் வேண்டும். அவ்வாதாரவுகளே இங்கே எடுத் துக்காட்ட விரும்புகின்றவை.

இப்பொழுது பெரிய மனிதர்களாகவோ, பெரிய மனி தர்களின் வழியினராகவோ கள்ளர்கள் பெருந்தொகை யினராய் இருந்து வரும் காவிரிநாடே சோழர்கள் வழி வழியிருந்து ஆட்சி புரிந்த நாடு என்பதை முதலில் நினை விற் கொள்ளவேண்டும். சோழர்கள் சோணாடேயன்றி வேறு நாடுகளையும் ஒரோரு காலத்தில் வென்று ஆண் டிருக்கின்றனர். சோழரிற் சிலர்க்கு 'கோனேரிமேல் கொண்டான்' என்னும் பட்டம் வழங்கி யிருக்கிறது. இப் பெயர் தரித்திருந்தோரும், கொங்கு நாட்டையும் ஆட்சி புரிந்தோருமான மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனும், வீர சோழனும் முறையே வெங்கால நாட்டுக் கம்மாளர்க்குச்

செய்திருக்கும் தீர்ப்பு ஒன்றும், கருவூர்க்கோயிற் பணியாளர்க்கு இறையிலி நிலம் விட்டிருப்பதைக் குறிப்பது ஒன்றுமாக இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கருவூர்ப் பசுபதீச்சுரர் கோயிலில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பின் வருவன :

"திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ கோனேரிமேல்கொண்டான் வெங்கால நாட்டுக் கண்மாளர்க்கு யிரு-வது ஆடி மாதம் முதல் தங்களுக்கு நன்மை தின்மைகளுக்கு இரட்டைச் சங்கும் ஊதி, பேரிகை உள்ளிட்டவும் கொட்டுவித்துக் கொள்ளவும், தாங்கள் புறப்படவேண்டும் இடங்களுக்குப் பாதரக்ஷை சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்கள் வீடுகளுக்குச் சாந்து இட்டுக் கொள்ளவும் சொன்னோம். இப்படிக்கு இவ்வோலை பிடிபாடாகக்கொண்டு சந்திராதித்தவரை செல்லத் தக்கதாகத் தங்களுக்கு வேண்டின இடங்களிலே கல்லிலும், செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விழுப்பாதராயன் எழுத்து."

"கோனேரிமேல் கொண்டான் கருவூர்த் திருவானிலை ஆளுடையார் கோயில் தேவர்கன்மிகளுக்கு—இந்நாயனர் கோயிலுக்கு நம் பெயரால் இயற்றின வீரசோழன் திரு மடவளாகத்தில் குடியிருந்த தவசியர்க்கும், சிவப்பிராமணர்க்கும், தேவரடியார்க்கும், உவச்சர்க்கும், பலபணி நிமந்தக்காரர்க்கும் சீவனசேஷமாகத் தென்கரை ஆந்தனூரான வீரசோழ நல்லூர் கொடுத்து இவ்வூரால் வந்த இறையும் எலவையும் உகவையும் கொள்ளப் பெறுதோமாக விட்டு மற்றுள்ள குடிமைப்பாடும் எப்பேர்ப்பட்டதும் இந்நாயனர் கோயிலுக்குச் செய்து இவ்வூர் இப்படி சந்திராதித்த வரை அநுபவிப்பார்களாக நம்மோலை

கொடுத்தோம். இப்படி செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விலாடத்தரையன் எழுத்து."

இவற்றிலிருந்து தோன்றும் பிற உண்மைகள் ஒரு புறம் நிற்க. கோனேரிமேல்கொண்டான் என்னும் பெயரே இங்கு வேண்டுவது. பெயரினைக் குறித்துத் தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 21-ம் சாசனத்தில் சாசன பரிசோதகர் பின் வருமாறு குறித்திருக்கின்றனர்:

"இப்பெயர் ஒரு விடுகதை போன்றே இருந்து வந்திருக்கிறது. பலர் பலவிதமாக இதனை எழுதியுள்ளார்கள். ......கோனேரின்மை கொண்டான் என்பதற்கு அரசர்க்குள் ஒப்பில்லாதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். கோனேரி எனப் பின்னர் மருவியிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. வீரசோழனும், குலோத்துங்க சோழதேவனும் கோனேரிமேல்கொண்டான் எனவும், கோனேரிமேற் கொண்டான் எனவும் பட்டம் பூண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நாணயத்தில் கோனேரி ராயன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டம் சோழவரசர் ராஜராஜ தேவராலும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சுந்தர பாண்டியனுக்கும் இப்பட்டமுண்டு. வீர பாண்டியன், குலசேகர தேவன் இவர்களும் இப்பட்டத்தையே கொண்டவர்கள்"

இப்பெயர் இங்ஙனம் திரிந்து காணப்படினும், கோனேரி மேல்கொண்டான் என்பதே திருத்தமுள்ளதாக இப்பொழுது கொள்ளற்பாலது. திருப்பதிமலையிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம் கோனேரி என்னும் பெயரதாதலும், கோனேரிராஜபுரம் எனச் சில ஊர்களிருத்தலும், கோனேரி என்று பலர் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருத்தலும் இவ்

வுண்மையை விளக்குவனவாகும். குலசேகர ஆழ்வார் காலத்திலேயே கோனேரி என வழங்கியிருப்பது, அவர்,

'கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே'

என்று பாடுவதால் அறியலாகும்.

இவ்வாற்றால் கோனேரி, மேல்கொண்டான் என்னும் இருபெயர்கள் இணைந்து ஒரு பட்டமாக வழங்கியிருப்பது புலனும். இப்பெயர்களில் யாதேனும் யாருக்காவது இப்பொழுது பட்டப் பெயராக வழங்குகின்றதா என்பதே கண்டறிய வேண்டுவது. கள்ளருக்குள் வழங்கும் பல்வகையான பட்டப்பெயர்களில் மேல்கொண்டார் என்பதும் ஒன்று. இப்பட்ட முடையார் செங்கிபட்டி முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இன்னோர் பரம்பரையாக மிக்க மேன்மை யுடையராய் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். மதுக்கூர்ச்சமீன்றாரின் மாப்பிள்ளையும் கூனம்பட்டியின் அதிபருமாகிய திருவாளர் S. குமாரசாமி மேல்கொண்டார் அவர்களை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும். கோனேரி என்னும் பெயரும் கள்ளர்களில் பலர் தரித்து வந்திருக்கின்றனர். இவைகளிலிருந்து, சோழர் பலர்க்கு வழங்கிய மேல்கொண்டான் என்னும் பெயர் அவர் வழியினர்க்குப் பட்டமாக இருந்து வருகிறதென்றும், அவர்கள் பல குடும்பங்களாகப் பிரிந்து தங்கள் நாடாட்சியை இழந்த பிற்காலத்திலே சோழர் குடியிற் றோன்றினோ ரென்னும் உண்மை மறக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும் துணியலாகும்.

இனி, இவர்கள் பட்டங்களில் சோழங்கர் அல்லது சோழங்கதேவர் என்பதும் ஒன்று. இப்பெயரின் வரலாற்றை ஆராயும் பொழுது சோழ சம்பந்தம் பெறப்படுகிறது. சோழ மன்னர்கள் ஒரொருகால் தாம்வென்று

கைப்பற்றிய நாடுகளில் தம் கிளைஞரைப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்து, அவர்கட்கு வெவ்வேறு பட்டங்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர் எனத் தெரிகிறது. சோழ பாண்டியன், சோழகேரளன், சோழபல்லவன் முதலியன அங்ஙனம் உண்டாய பட்டங்களாகும். தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் மூன்றாவது தொகுதி, முதற் பகுதி 59-ம் சாசனத்தில் வந்துள்ள பட்டங்களில் 'சோழகங்கன்' என்பதும் ஒன்று. "தன்றிருத்தம்பியர் தம்முள்—மதுராந்தகனைச் சோழகங்கனென்றும், மணிமுடிசூட்டி' எனக் கூறப்பட்டுளது. இதிலிருந்து சோழமன்னன் ஒருவன் றம்பி சோழகங்கன் எனப்பட்டான் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. சோழகங்கன் என்பது சோழங்கன் என மருவுவது மிக எளிதே. இப்பட்டமுடைய கள்ளர் குல மக்கள் தண்டுராயன்பாடி, அந்தலை முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இவரெல்லாம் தொன்றுதொட்டுப் பெருமைவாய்ந்துள்ள குடும்பத்தினர்களாவர். இன்னோர் கோட்டை கட்டியும் ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர். அது பின் கூறப்படும்.

சாசனங்களில் 'சோழகோன்' என ஒரு பட்டம் வந்துளது. இது சோழகன் எனத்திரிந்து பன்மையில் சோழகர் என்றாகி இவ்வகுப்பினர்க்கு வழங்குகிறது.

கள்ளர்களில் நாட்டாள்வார் அல்லது நாடாள்வார் என்னும் பட்டந்தரித்தோர் பல இடங்களில் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள பகுதியை 'அரையர்' என்னும் பட்டமுடையாரும், தெற்கிலுள்ள பகுதியை 'நாடாள்வார்' என்னும் பட்டமுடையாரும் ஆட்சிபுரிந்த செய்தி கல் வெட்டுக்களில் வெளியாவது முன்பே காட்டப்பட்டது. நாடாள்வார் என்னும் இப்பெயர் முதற் குலோத்துங்கன் மகனாகிய விக்

கிரம சோழனுக்கு வழங்கியுளது. குருபரம்பரைப் பிரபந்தம் என்னும் தமிழ்ச் செய்யுள்நூலில், இராமாநுசர் சரிதையில்,

> 'சீராரு மரகதத்துச் சிலபகல்கண் மன்னவர்நாட்
> பாராளு மன்னனவன் பாகவத ரிடத்திலென்றும்
> ஆராத காதலனும் அகளங்க நாடாள்வான்
> ஏராரும் வைகுந்த நாடாள வேகினன்' (794)

என்று கூறப்படுதல் காண்க. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 347—351)

விக்கிரமனுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீரங்கத்தில் சிற்றரசர்களாயிருந்தோர்க்கும் இப்பெயர் வழங்கிய செய்தி கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. அது பின்பு காட்டப்படும். இவைகளிலிருந்து முடியுடை வேந்தராகிய சோழர்க்கு வழங்கிய நாடாள்வார் என்னும் பெயர் அவ்வழியினர்க்கு ஆட்சிசுருங்கிய பிற்காலத்தும் வழங்கி வந்திருப்பது புலனும். இவ்வாறே மற்றும் பல பட்டங்கள் சோழர்க்குரியன கள்ளரிடத்திற் காணப்படுகின்றன.

இதுகாறும் காட்டியவற்றிலிருந்து பல்லவர் வழியினராகிய கள்ளரோடு சோழரும் கலந்துவிட்டமை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் விளங்கும். பல்லவர் வழியும் சோழர் வழியும் ஒன்றுபட்ட ஓர் வகுப்பு இஃது எனலும் பொருந்தும்.

இனி, இவர்கட்கு வழங்கும் கள்ளர், இந்திரர் என்னும் பெயர்கள் எப்படி வந்தன என்பது ஆராயற்பாலது. இந்திர குலாதிபர் சங்கம் நாலாவது ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்த ஸ்ரீமான் வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் அவர்கள் தமது முகவுரைப் பிரசங்கத்தில் இப்

பெயர்களைக் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்கள். அவற்றில் ஏற்பவற்றை இங்கே சுருக்கிக் காட்டுதும்.

1. 'கள்வனென் கிளவி கரியோனென்ப' எனத் திவாகரமும், 'கடகரிப் பெயரும் கருநிற மகனும், கர்க்கடக விராசியும் ஞெண்டும் கள்வன்' எனப் பிங்கலந்தையும் கூறுவதிலிருந்து கள்வன் என்னுஞ் சொல் கரு நிறமுடையோன் என்னும் பொருளில் தொன்றுதொட்டு வழங்கியுள்ளமை புலனும். ஆரியர் தமிழரைக் கரியவ ரென்று இருக்கு வேத மந்திரத்திற் கூறுகின்றனர். இந்திரனுக்கும் கரியோன் எனப் பெயரிருக்கிறது. சோழனும் கரு நிறம் பற்றியே 'மால்' என அழைக்கப் படுகின்றான். இவ்வாற்றால் இந்திர குலத்தவர் எனினும், கள்வர் குலத்தவர் எனினும் இந்தியப் பழங் குடியினரான தமிழர் என்பதே பொருள் எனத் துணியப்படுகிறது.

2. கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிறர் பொருளை வெளவுவோர் என்னும் பொருளும், பகைவர் என்னும் பொருளும் உண்டு. இதற்கு நேரான 'தஸ்யு' என்னும் சொல்லை வடமொழி அமரகோசத்தில் சூத்திர வர்க்கத்தில் சோரன் என்னும் பொருளில் வைத்திருப்பதோடு, க்ஷத்திரிய வர்க்கத்தில் பகைவன் என்னும் பொருளில் வைத்திருத்தலும் காண்க. ஆரியர் இந்நாட்டுப் பழங்குடிகளைத் 'தஸ்யுக்கள்' என வழங்குகின்றனர். இங்ஙனம் ஆரியர்களால் தமக்குப் பகைவர் என்று அழைக்கப்பட்ட பழந் தமிழரே கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாய் நிற்றல் துணியப்படுகிறது.

இவ்விரு பொருளும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றன. கள்வர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர், பகைவர்

என்ற இருபொருளும், இந்திர குலத்தவர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர் என்று ஒரு பொருளும் இங்கே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முற்சொல்லின் இருபொருளில் எது உறுதி யுடைத்தெனத் துணிந்துரைக்க லாகாது. எப்படியாயினும் இச்சொல் சோரர் என்னும் இழிபொருளை உடையதாகாது. காட்டில் வாழும் ஆறலை கள்வர் என்பார் உளராயினும் அன்னவர் வேறு இவர் வேறு என்பதனைச் சிறிதறிவுடையாரும் அறிவர். பொய்யடிமையில்லாப் புலவர் பெருமக்களால் கள்வர்கோமான் புல்லி எனவும், கள்வர் பெருமகன் தென்னன் எனவும் சிறப்பித்தோதப்பட் டிருத்தலை அறியும் அறிவுடையார் எவரும் கள்வர் என்னும் குலப் பெயர்க்கு உயர்பொருள் கொள்ளாமலிரார். கள்வர் கோமான் புல்லிக்கும் இன்னவர்க்கும் யாதும் தொடர்பில்லை; இவர்கட்கு இப்பெயர் சிறிது காலத்தின் முன்பே இவர்களது தீச்செயலால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னில், புல்லிக்கும் இவர்க்கும் தொடர்பில்லாது போயினும் பல்லவ, சோழ மன்னரது வழியினராய், இற்றைக்கும் பல இடங்களில் குறு நில மன்னராய், இருந்து வரும் ஓர் பெரிய வகுப்பினர் தமது தீச்செயல் பற்றிப் பிறர் இட்ட பெயரினைத் தமக்குக் குலப் பெயராக ஒருங்கே ஏற்றுக்கொண்டன ரென்பது எவ்வளவு அறியாமை யாகும்! இனி வெட்சிமறவர் கள்வர் எனவும், கரந்தைமறவர் மறவர் எனவும் வழங்கப்படுவ ரென்னில், வஞ்சிமறவர், உழிஞைமறவர், தும்பைமறவர் முதலியோர்க் கெல்லாம் ஒவ்வொரு வகுப்பினரைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்க. ஓர் அரசனாதல், அவன் படையாளராதல் தாம் புரியும் போர் முறைபற்றி வேறு வேறு திணைக்கும் உரியராவ ரென்பதும், அதனால் ஒருவர்க்கே

பல பெயரும் பெற உரிமையுண்டென்பதும் தமிழிலக்கணம் கற்றவர் நன்கு அறிவர்.

இனி, இவர்கள் அரசராகவோ, படையாளராகவோ சென்று மாற்றாரது நிலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் இப்பெயர் எய்தினராவர் என்னில், உலக சரித்திரத்தில் அறியலாகும் எந்த அரச பரம்பரையினரும் கொள்ளை கொள்வோர் என்னும் பெயருக்கு உரியராகாது தப்பவியலாது. இப்பொழுது ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ள எல்லா அரசுகளும் இப்பெயரினைப் பெறுதற்கு முற்றிலும் தகுதியுள்ளவை. இப்பெயரினைத் தமக்கு உரியதாக ஒரு வகுப்பினர் ஒத்துக்கொண்டனரென்றால் அக்காலத்தில் இப்பெயர் மதிப்பிற்குரியதாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கருதலாகும். இனி இவ்வகுப்பினரில் களவுத்தொழில் செய்வார் இருப்பதும் உண்மையே. வேறு எவ்வகுப்பிலேதான் இத்தீத்தொழில் செய்வோர் இல்லாதிருக்கின்றனர்? களவுக்குக் காரணம் அவரவர் நிலைமையேயன்றி, ஓர் வகுப்பினுட் பிறத்தலன்று என்பதை அறிவுடையோர் எவரும் மறுக்கார். அரசாங்கத்தினரும், பொது மக்களும் ஏழைகளின் நிலைமையறிந்து அவர்க்கு உதவி புரியாது புறக்கணித்திருப்பதனாலேயே இத்தகைய குற்றச் செயல்கள் மிகுகின்றன. எனவே குற்றத்திற்கு அனைவரும் பங்காளிகள் என்பதனையுணர வேண்டும். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்வர் அல்லது கள்ளர் என்னும் வகுப்பினர் பெயர் ஆரியர் தமிழர்களைக் கரியவரென்றும், தஸ்யுக்கள் என்றும் அழைத்தமையாலோ இன்னவர் வேறு நாடுகளிற் படையெடுத்துப் பகைப்புலத்தைப் பாழாக்கினமையாலோ போந்ததெனக் கருதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

இனி, இந்திரகுலத்தார் என இவர்கள் வழங்கப்படு தற்கும் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆதாரவுகள் கிடைக்கின்றன. தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியிற் சுற்றி வந்தானென்றும், அப்போது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவள் அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றனளென்றும், அவர்களில் ஒருவன் அரசனானென்றும் 172–ஆண்டுகளின் முன் எழுதப் பெற்ற தொண்டைமான் வமிசாவளி என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது முன்பே காட்டியுள்ளாம். கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்ற மூன்று வகுப்பினரும் ஒரே யினத்தவரென்றும், இவர்களெல்லாரும் இந்திர குலத்தினரென்றும் பலர் சொல்லியும், எழுதியும் வந்திருக்கின்றனர். பஞ்ச கன்னிகைகளில் ஒருத்தியும் கௌதமர் பத்தினியும் ஆகிய அகலிகையைத் தேவேந்திரன் கரவிற் புணர்ந்த காலத்து மூன்று மக்கள் பிறந்தனரென்றும், முனிவர் மனைக்குத் திரும்பிய பொழுது மறைந்தவன் கள்ளனென்றும், மரத்திலேறியவன் மறவனென்றும், அகங்காரத்துடன் நின்றவன் அகம்படியனென்றும் பெயர் பெற்றனரென்றும் கதை கூறுவர். இதிலிருந்தே இக்கதையைப் படைத்தவன் எவ்வளவு அறிவிலியாயிருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படும். இதுபோலும் அறிவிலார் கூற்றுக்களை ஆராயாதே ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சரித்திரமாகக் காட்டிவிடும் பெரியோர்கள் இன்னமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கின்றனர்! இக்கதை, இந்திர குலம் என்ற வழக்கை வைத்துக்கொண்டு, சூரிய குலம், சந்திர குலம் என்பவற்றின் உற்பத்திக்கு ஆண் பெண் வேண்டியிருந்தமை போல இதற்கும் வேண்டுமென்று கருதிய யாரோ கட்டிய தொன்றாகும். கட்டியவரது கல்வி மறவர் முதலிய பெயர்க்குப்

பொருள் காணலாகாத அளவினதாகும். இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தார் என்பதில் ஓர் குறைவு இருப்பதாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறுகின்றேமல்லேம். உலகத்தின் படைப்பையும், சூரிய சந்திரவமிசங்களின் தோற்றத்தையும், வசிட்டராதி முனிவர்களின் பிறப்பையும் நோக்குங்கால் அவையாவும் இழிவுள்ளனவாகவே நமக்குத் தோற்றுதல் கூடும். தமிழர்களாய இவர்களை இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தவர்களென்று கூறுவது சிறிதும் சரித்திர இயல்புடையதாகா தென்பதே நம் கருத்து. அகலியை வரலாறு கூறும் இராமாயணம் முதலிய வற்றில் கள்ளர் முதலியோரின் பிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்குமேல் அது சரித்திரமாகா விடினும் ஒருவாறு மதிப்பிற் குரியதாகும். அங்ஙனமின்றி யாரோ அறிவிலார் கட்டி விடுவதெல்லாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளத்தகும்?

இனி, இம்மூன்று வகுப்பையும் குறித்துப் **பூவிந்திர புராணம், கள்ளகேசரி புராணம்** என்று தமிழிலே புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் பிரமாண்ட புராணம் முதலியவற்றைச் சேர்ந்தனவாம். சிவபிரான் உமாதேவிக்கும், அகத்தியர் புலத்தியர்க்கும், சூத புராணிகர் நைமிசவன முனிவர்கட்கும் கூறியனவாம். இவற்றின் சிறப்பையும் மதிப்பையும் இங்கெடுத்துக் கூறுதல் மிகை. இந்திரன் அகலியைபால் விருப்பங் கொண்டதை யறிந்த இந்திராணி தன்சாயையால் அகலியை போலும் அழகுடைய மோகனாங்கி என்பாளைப் படைத்திட, இந்திரன் அவளைச் சேர்ந்து கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் பூவிந்திரர் மூவரைப்பெற்றன னென்றும், அவர்கள் தமிழ்நாடு மூன்றுக்கும் அரசராயினர்கள் என்றும் அப்புராணங்கள் கூறும். இவையும் இந்திர குலம்

என்னும் பெயர் வழக்கிலிருந்து தோன்றியவை யென்பது கூறவேண்டியதில்லை. இவைகளிலிருந்து, கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் மூன்று வகுப்பினரும் நெருங்கிய சம்பந்த முடையராய், இந்திரகுலத்தினரென வழங்கப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர் என்ற அளவு உண்மையெனக் கொள்ளலாகும்.

இனி, ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பே இந்திர குலம் என்னும் வழக்குண்மை வெளியாகின்றது. சாவக நாட்டிலே நாகபுரத்தில் இருந்து அரசு புரிந்த **பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன்** என்னும் நாக அரசர்களை **இந்திர குலத்தார்** என **மணிமேகலை** கூறுகின்றது. சூரிய சந்திர வமிசங்களைக் காட்டுதற்கும் மணிமேகலையினும் பழமையான சான்று தமிழில் இல்லை. இங்ஙனம் மிகப் பழைய நாளிலே இந்திர குலத்தின ரெனப்பட்ட நாகரது வழியிலே அல்லது நாகராய பல்லவர் வழியிலே வந்தமையால் கள்ளர்கள் இந்திர குலத்தின ரென்று வழங்கப்பட்டனர் போலும்? அன்றி, சோழர்களே இந்திரன் வழியின ரென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. இந்திரன் ஆரியர் வழிபட்ட கடவுள் என வடமொழி நூல்களிற் பெறப்படுமேனும், தமிழரது தெய்வம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். சோழர் தம் குல முதல்வனாகிய வேந்தனைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்தன ரென்றும் கூறுவர். பழைய நாளில் சோழர்கள் இந்திரனுக்குப் பெருஞ் சிறப்புடன் திருவிழாச் செய்து போந்தமை சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றால் வெளிப்படை. "சுராதிராசன் முதலாகவரு சோழன்" எனக் கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து சோழர் இந்திர குலத்தா ரென்பது பெறப்படுமேல் அவர் வழியினராகிய கள்ளர் இந்திர

குலத்தினர் எனப்படுவது அதனுனே அமையும். தேவர் என்னும் பெயர், இராசராச தேவர், இராசேந்திர தேவர், குலோத்துங்கசோழதேவர் எனச் சோழ மன்னர்க்கு வழங்கியிருப்பதும், கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் இவ்வகுப்பினரும் தேவர் என வழங்கப்படுவதும் இங்கு அறியற்பாலன.

இவ்வாற்றால் பண்டுதொட்டு வழங்கியுள்ள இந்திர குலம் என்னும் வழக்கும் இவ்வகுப்பினர்க்குப் பொருத்த மான தென்றே ஏற்படுகிறது. **கள்ளர், இந்திர குலத்தார், தேவர், அரையர், நாடாள்வார்** என்னும் இவ்வைந்தும் இவ் வகுப்பினரைக் குறிக்கும் பொதுவான பெயர்கள் என் பது தெளிக.
